

Amb el valencià hi ha futur

Un dels tallers de la Trobada de la ciutat de València

Com cada any, i ja en van vint-i-tres, amb la primavera arriben les Trobades d'Escola Valenciana. Amb un lema ben clar i que representa tota una declaració d'intencions, "El valencià és futur", aquesta entitat, Escola Valenciana-Federació d'Associacions per la Llengua (FEV), ha tornat a traure al carrer a milers de persones per la promoció i defensa del català al País Valencià. Aprofitant l'arribada, des de l'Accent volem aprofitar aquestes dates per aproximar-nos amb més profunditat a la situació del català al l'ensenyament al País Valencià.

>> En profunditat 8 i 9

La Naqba no s'acaba 60 anys després

L'Exèrcit israelià vigila una protesta contra la construcció del mur // FOTO: Keren Manor/ activestills.org

Deneguen les invalideses laborals als afectats de fibromialgia i fatiga crònica

>>Economia 10

SUMARI

Les pluges no sufoquen la polèmica sobre els transvasaments

Unes 30.000 persones es van manifestar, segons la Plataforma en Defensa de l'Ebre, en contra el projecte d'interconnexió entre les xarxes del Consorci d'Aigües de Tarragona (CAT) i les d'Aigües Ter - Llobregat (ATLL); però ni la marea humana ni les insistent pluges han modificat els plans dels governs principatí i espanyol.

>> Països Catalans 5

La Unió Europea estrena el setge contra els immigrants

La Unió Europea ha acordat després de dos anys de negociacions una directiva per endurir la legislació respecte a la denominada immigració il·legal. Entre altres qüestions es permetrà la seva reclusió en Centres d'Internament per a Estrangers (CIE) fins a 18 mesos sense disposar d'assistència legal gratuïta i no podran tornar en territori comunitari durant cinc anys.

>> Països Catalans 6

Centenari del naixement de Mercè Rodoreda

Enguany es compleixen cent anys del naixement de Mercè Rodoreda. La biografia i l'obra de Rodoreda estan profundament lligades als esdeveniments culturals i polítics de la seua època i són imprescindibles en la nostra història i literatura. Des de L'ACCENT ens hem volgut sumar als homenajes que amb motiu d'aquesta efemèride se li realitzen.

>> Països Catalans 5

ENTREVISTA

"La cançó d'autor està en un moment molt dolç"

Aprofitant l'eixida del seu nou disc, L'ACCENT hem entrevistat el cantautor de Torrent (l'Horta) Pau Alabajos. El seu nou treball se suma a la llarga llista de material de cançó d'autor que els Països Catalans han vist

nàixer els darrers anys. Parlem amb Pau d'aquest bon moment dels cantautors catalans i d'altres temes relacionats amb el seu àmbit d'actuació.

>>Contraportada 16

PUNT DE MIRA

68

RAMON USALL LLEIDA

Mentre la televisió franquista comprava vots adquirint sèries que mai no emetria per garantir la victòria de Massiel a Eurovisió, el món accelerava el seu ritme i no precisament al compàs del La, la, la. Primer Nanterre, després la Sorbona, més tard París i finalment tota la França, s'alçava contra el règim gris del general De Gaulle i somniava en la possibilitat de fer la revolució en un país capitalista del primer món. Un combat que semblava estendre's entre els estudiants de mig món: països tan distants com Alemanya i Mèxic veien com els seus alumnes abandonaven durant un temps els llibres per prendre els carrers, compartint el somni de transformar un món marcat per la guerra imperialista del Vietnam, on el Vietcong representava l'anhel de victòria del jovent rebel d'arreu del planeta.

Un dels escenaris preferents de la revolució d'aquest 68 màgic fou Praga. La coneguda com a "primavera de Praga", iniciada amb l'accés d'Alexander Dubcek al capdavant del Partit Comunista de Txecoslovàquia, suposà una veritable efervescència ideològica que tenia com a objectius principals repensar el socialisme, en paraules del mateix Dubcek "donar-li rostre humà", i exercir la sobirania nacional txeca i eslovaca, nacions que es pretenien iguals i federades amb les reformes de 1968, sobretot enfront la tutela del gegant soviètic que tenia milers d'efectius militars desplegats al país.

La voluntat de combinar socialisme i llibertat comportà decisions tan bàsiques però alhora tan revolucionàries com l'aixecament de la censura o el control de l'excessiu poder policial.

Si la revolució de París s'esfumà amb la victòria de De Gaulle a les urnes el juny de 1968, la revolució de Praga tingué un final força més tràgic l'agost d'aquell mateix any amb la invasió dels tancs del Pacte de Varsòvia que posaren fi al Govern de Dubcek i retornaren Txecoslovàquia a l'ortodòxia burocràtica més extrema.

L'entrada dels tancs suscità una reacció popular de desobediència civil que es manifestà d'una forma tant o més original que les consignes del maig francès. Un cartell es feu popular aquells dies als carrers de Praga mostrant la imatge de Lenin amb llàgrimes als ulls mirant un tanc soviètic, mentre un lema resumia el sentir txec i eslovac enfront dels esdeveniments de l'agost del 68: "Dues vegades [el 1945, per alliberar Praga dels nazis, i el 1968] hem rebut els tancs soviètics amb llàgrimes als ulls; eren els mateixos tancs, però no eren les mateixes llàgrimes".

El socialisme amb rostre humà de Praga, l'exercici de sobirania nacional enfront les inferències exteriors, i la voluntat de construir un socialisme en llibertat són valors revolucionaris a tenir presents a l'hora de construir un socialisme alliberador per als Països Catalans del segle XXI.

COL·LABORACIÓ JOSEP C. SERRA

Català al Nord, moltes paraules i pocs fets

És evident que hi ha quelcom que se mou respecte a la llengua catalana a Catalunya Nord, després del sorprenent document *Carta Departamental per la Llengua Catalana* del Consell General dels Pirineus Orientals (d'orientació socialista). S'ha produït la intervenció de l'advocat Enric Vilanova -conseller municipal d'oposició (ERC) a l'Ajuntament de Perpinyà-on sense cap relació directa amb el tema lingüístic, va intervenir en català obligant el batlle de Perpinyà, Jean-Paul Alduy a fer una declaració ambigua, reconeixent el dret a parlar en català, però advertint que calia demanar permís i que es faria una traducció de la intervenció en francès. Els fets deixaven en una relativa dolenta posició a Unitat Catalana, aliada de l'Alduy, que no havia gosat encara fer-ho durant els dos mandats anteriors, sinó en alguna ocasió excepcional com l'homenatge a un exconseller municipal en motiu de la seva mort. I encara més, els fets retrataven a Convergence Démocratique de Catalogne, (aquests és el nom oficial de Convergència a Catalunya Nord), que per via del seu representant s'emboicava a parlar del respecte degut als qui no entenen el català. La veritat sigui dita però, es que hi va haver una sola oposició, i la del representant del partit d'extrema dreta Front National, que va afirmar que era escandalós que es parlés en català, però que ell ho havia entès ja que sabia... valencià!

La qüestió passa a l'Assembleé Nationale

Ara la cosa ha passat a l'Assemblea Nacional francesa, on el diputat d'UMP Daniel Mach va dir uns mots en català, i al Senat on el mateix Alduy, en francès, va fer una intervenció en el mateix sentit, el del reconeixement de les llengües "regionals" per part de l'Estat fran-

cès.

Fins aquí els fets, però cal anar molt en compte, cal fer molt a polit, com diríem al nord, en la seva interpretació. No necessàriament tot és positiu, en primer lloc les declaracions se fan amb cinquanta mil precaucions parlant de la preeminència del francès, del respecte al francès, se tracta més de dupliques que d'autèntiques posicions de defensa de la llengua. En segon lloc la lluita per la recuperació lingüística passa per la denúncia del jacobinisme, passa per denunciar actituds com les del senador del Partit Socialista (PS) Jean-Luc Melançon que ha qualificat per exemple de secta l'escola bretona Diwan. I encara que sembli contradictori per denunciar aquest jacobinisme cal demuntar i denunciar l'acti-

tud de la dreta. Ens expliquem: el catalanisme, com també el moviment bretó o alsacià és viscut per molts sectors de la població com un moviment de dreta. El llegat de la Segona Guerra Mundial amb personatges com Alfons Millas, catalanista del nord refugiat a l'Estat espanyol de Franco, com a col·laborador amb els alemanys, han jugat un paper no negligible en l'imaginari de la gent. Aquesta visió, falsa evidentment, del moviment català, ha perjudicat i perjudica encara. I és aquí on cal fer atenció. Cal

"Ofegar el peix amb declaracions efectistes ens serà poc útil. Cal passar de les declaracions a polítiques concretes"

saber que el diputat Mach, representant segurament la línia més dretana de la UMP, és un dels pocs diputats que va votar per la reinstitució de la pena de mort a la constitució francesa, per desgracia

un altre dels diputats també en aquesta posició és també de Catalunya Nord, la diputada batllesa de Canet Arlette Franco. El mateix Daniel Mach, ha posat processos a grups de rap com NTM o al cantant Monsieur R, per insults a França, i és un nacionalista francès, tant o més rabiós que els jacobins més furibunds. Aquesta posició entronca clarament amb el regionalisme de l'època del Pétain, és el populisme descarcat, el Mach n'és un cas típic, antic boxejador d'origen popular és troba a la UMP, com se podria trobar al Front National.

La pregunta és -malgrat que sigui positiu que es parli del català-: aquestes posicions ens són favorables com a moviment? O donen més arguments als jacobins com els de l'ADEPOR (Association pour la défense des Pyrénées Orientales dans la République)?

La campanya contra la constitució europea feta per catalanistes des d'una posició d'esquerra, amb la denúncia de fets com el de la directiva ultraliberal Bolkestein, va significar una sorpresa per gent honesta d'esqueres, que va començar a veure amb ulls diferents els "catalanistes". El fet de que hi hagi gent que defensi la presència del català, en regim d'immersió, a l'ensenyament públic, en front d'una visió "privada" de l'ensenyament en català, també va en el sentit de la reconquesta de l'opinió de la gent d'esquerra. Per contra, ofegar el peix amb declaracions efectistes (siguin de dreta o d'esquerra) ens serà poc útil. El que cal és fer que totes aquestes declaracions d'intenció, siguin les del Consell General, siguin les de l'Ajuntament de Perpinyà es tradueixin en polítiques concretes. De fet té molt poca importància que es deixi parlar el català a l'Assemblea Nacional francesa, o al Congrés dels Diputats espanyol, el que cal són realitats sobre el terreny.

L'ACCENT

Número 131. Tirada: 5.000 exemplars Número de dipòsit legal: L-1014-02. La responsabilitat dels articles d'opinió recau exclusivament en els seus autors.

L'ACCENT és una publicació quinzenal d'àmbit nacional dels Països Catalans.
Redacció València: Carrer Maldonado, 46 baixos, 46001 València
Redacció Barcelona: Carrer Tordera 34 baixos, 08012 Barcelona
Adreça electrònica: ppcc@accent.cat **Subscripcions:** 646 98 16 97 **Distribució:** 615 54 47 15 **Publicitat:** 616 07 33
28. Consell de Redacció. Coordinació: Lala Altarriba, Andreu Ginés, Aure Silvestre i Arnau Urgell. **Països Catalans:** Joan Buades, Martí Cirici, Guillem Colom, Lala Creus, Pep Giner, Andrés González, Irene Jaume, Pere Habet, Francesc Miralles, Miquel Serra, Aure Silvestre, Arnau Urgell i Bel Zaballa.
Opinió: Joan Teran. **Economia:** Àlex Tsiminetzky **Internacional:** Ausàs Almiranyà, Lala Altarriba, Marc Lamarca i Manel López. **Cultura:** Joan Ballester, Joan Sebastià Colomer, Jordi Garrigós, Felip Pineda, Héctor Serra, Josep Maria Soler, Pau Tobar. **Corrector:** Mercè Mauri. **Edició gràfica:** Andreu Ginés. **Coordinació gràfica:** Oriol Clavera. **Il·lustracions:** Joan Carbonell, Roger Ferréols. **Distribució:** Guillem Romero Senent. **Han col·laborat en aquest número:** Sergi Gabeza, David Datzira, Rafa Escobar, Vicent Esteve, David Llistar, Arnau Mallol, Aurora Mora, Xavier Monge, Rosa Roig, Josep C. Serra, Pau Ureña, Ramon Usall, Mònica Vargas, Montse Vinyets

RAFA ESCOBAR

COL·LABORACIÓ

Què entenem per autodeterminació?

Sovint escoltem referències al concepte d'autodeterminació. En determinats moments coincidents amb conjuntures polítiques concretes d'àmbit nacional i internacional, el debat al voltant de la necessitat del poble català per autodeterminar-se sorgeix amb força als cercles del nacionalisme conservador i l'independentisme.

Moltes vegades ens trobem reivindicant o debatent sobre una idea que no acabem de tindre clara.

El primer aclariment que caldria fer és que el dret a l'autodeterminació tal i com el coneixem avui en dia en la seua vessant jurídica és un dret "concedit", és a dir, aplicat atenent més a interessos geoestratègics que no pas a qüestions de coherència nacional o justícia social. Així, no ens ha d'estranyar en absolut que les potències occidentals ràpidament donaren validesa jurídica als processos d'independència a l'Europa Oriental a principis dels anys norantes, mentre que ni tan sols es plantejaven la mateixa possibilitat per a les nacions oprimides per l'Estat espanyol.

La segona cosa que caldria deixar clara és que si entenem el dret a l'autodeterminació com a un dret que no es concedeix sinó que es conquereix, hauríem d'anar més enllà del referèndum fixat o marcat per un dia concret per decidir la independència jurídica i territorial d'una nació.

Autodeterminació significa autoreconeixement, dret i capacitat per a decidir sobre qualsevol aspecte de la nostra realitat, per tant, quan parlem d'autodeterminació, no hauríem de referir-nos tant a l'esmentat referèndum (tot i que aquest

pot resultar una aposta estratègica en un context polític determinat) com a la capacitat que les classes populars han d'adquirir, han d'assumir, com a agent actiu de la transformació social de la seua realitat.

Aquest plantejament ens condueix a la conclusió que l'autodeterminació ha de ser una cosa quotidiana, del dia a dia, no una eina de l'esquerra reformista o d'oportunistes per tractar de cremar etapes. La nostra autodeterminació, l'autodeterminació real hauria de ser l'estructuració del moviment: la creació d'una xarxa associativa independentista densa, dinàmica i cohesionada on cada col·lectiu i organització ocupen el seu espai; i també la creació d'estructures socioeconòmiques i informatives que enriqueixen, complementen i amplien l'espectre de l'esquerra independentista.

En definitiva autodeterminació en sentit ampli no seria més que l'autopercepció de les classes populars als Països Catalans com a un

agent social actiu i imprescindible per a una construcció nacional basada en la igualtat i la justícia social. És per això que l'esquerra independentista no ha de caure en el parany de propostes oportunistes centrades al territori del Principat, que esquarteren la nació i que no plantegen un veritable projecte de transformació social, sinó continuar amb el treball diari d'organització, estructuració i enfortiment del moviment.

* Militant d'Endavant (OSAN)

FULLEJANT | AIA AITARRIBA I PIGUI I LEM

25 anys després, continuem perdent de golejada

Fa 25 anys va néixer l'APPEC, l'associació que agrupa les principals capçaleres periòdiques en català del país. En aquest quart de segle, les revistes associades han passat de catorze a gairebé 150. El salt no només ha estat quantitatiu, sinó també qualitatiu, ja que moltes han pogut sortir del resistencialisme i s'han professionalitzat.

Però més enllà de celebrar que l'oferta de revistes en català s'hagi diversificat, les dades que des de fa pocs mesos ofereix el Baròmetre de la Comunicació i la Cultura mostren que, trenta anys després de la mort del dictador, la llengua catalana continua perdent de golejada als quioscos.

Les dades d'aquesta nova eina recullen els hàbits comunicatius i culturals de la població de tots els Països

Catalans i, per tant, tenim per primera vegada a la història un retrat complet del país. I la imatge que dibuixa no deixa massa marge a l'optimisme.

Pel que fa a l'àmbit de les revistes mensuals més llegides, per exemple, no trobem la primera en català fins al vintè lloc del rànquing: *Sàpiens*, amb 100.000 lectors; i la segona, *Descobrir Cuina*, no es troba fins al lloc 52. La premsa setmanal en la llengua pròpia gaudeix de salut més bona, sobretot gràcies a la premsa local gratuïta: *La Fura*, *El Tot Mataró*, *el Capgròs* o *Reclama* aporten milers de lectors al català. cap d'elles arriba als 100.000, i per tant queden molt lluny de les tirades espectaculars del *Pronoto* o l'*Hola*, amb un milió l'una i 700.000 l'altra lectors als Països Catalans.

I en el terreny de la premsa diària tampoc es poden llençar coets. Del total de la població, només un 6,89% llegeix periòdics en català de manera habitual, mentre que fins a un 29,3% els llegeix en castellà.

I tot això només en la premsa en paper. Les dades en ràdio, televisió i premsa digital no són massa encoratjadores tampoc.

La feina que queda per fer del català la llengua central al camp de la comunicació és, doncs, enorme. Els projectes que hem apostat pel català hi estem aportant el nostre compromís. Però no n'hi ha prou. Principalment pertoca a governs com el principat i el balear, que es declaren al servei de la llengua del país, prendre'n bona nota si és que realment volen treballar per començar a resoldre la desproporció en l'oferta. Iniciatives com la de la Generalitat de subvencionar la subscripció dels que fan 18 anys al diari o revista que vulguin, tant hi fa la llengua amb la que estiguin escrits, no semblen una mesura en aquesta direcció.

EDITORIAL

Continua la Catàstrofe a Palestina

60 anys després de la Naqba, és a dir, de la catàstrofe per al poble palestí que va suposar la declaració unilateral de l'estat d'Israel, la població palestina en continua patint les conseqüències.

La Catàstrofe de 1948 va significar el desplaçament forçós de 750.000 palestins cap al que actualment anomenem territoris ocupats i també cap a altres estats de la zona. També la mort de milers de persones i la desaparició de 400 poblacions, sobre les quals es van construir les noves ciutats israelianes i infraestructures com l'aeroport de Ben Gurion. Els desplaçats d'aleshores s'han convertit en més dos milions de refugiats a l'actualitat (algunes fonts eleven la xifra fins a prop de 4 milions i mig), que no poden retornar a la terra d'on van ser expulsats, però per contra veuen com el Govern israelià fa crides a jueus d'arreu del món perquè hi vagin a viure.

No direm res de nou si critiquem l'ocupació que pateix la població palestina de Cisjordània i Gaza. No direm res de nou si denunciem la situació d'Apartheid en què viu els habitants palestins d'aquests territoris. O si condemnem el paper vergonyós i còmplice de la comunitat internacional. O si lamentem la corrupció dins de l'Autoritat Nacional Palestina. O si recordem que Hamas va ser la força guanyadora a les eleccions al Parlament palestí, i denunciem que la Unió Europea i els Estats Units decidissin boicotejar el resultat i abocar especialment la població de Gaza a una situació de major pobresa.

No diem res de nou en fer totes aquestes denúncies, però continua sent necessari i imprescindible fer-les, i també donar suport a la resistència palestina, encara que actualment no estigui liderada per formacions amb qui compartim el model de societat a construir. Perquè l'ocupació és un crim, i la resistència legítima i necessària.

I també continua sent necessari desactivar al nostre país els discursos sionistes que encara impregnen alguns mitjans de comunicació i partits polítics, i que tracten de distorsionar una inqüestionable situació d'Apartheid que troba la complicitat i passivitat imprescindible dels països occidentals per poder perpetuar-la.

El sionisme està més arrelat a la nostra societat del que ens pot semblar a simple vista. Des de la política a la cultura, des de sectors suposadament d'esquerra fins als obertament de dreta, els que treballen per negar la realitat d'ocupació i la lluita per la supervivència del poble palestí són molts i influents. En podríem fer una llista, i no seria sorprenent trobar-hi com molts d'ells gaudeixen d'altaveus a mitjans públics i privats. Però si el sionisme és una realitat poderosa als Països Catalans, no és capaç, de cap manera, de neutralitzar la gran simpatia que la causa palestina aixeca, malgrat tot, entre els catalans i catalanes; una simpatia que no és aliena al convenciment de compartir problemes i també anhels, malgrat les evidents diferències. Una simpatia que hem de materialitzar en solidaritat efectiva per als nostres veïns de la ribera oposada de la Mediterrània.

És el nostre deure, doncs, recordar l'ocupació d'aquest poble i criticar aquells que a casa nostra esdevenen legitimadors de la continuació de la Catàstrofe.

L'APUNT

Crítics i no tant crítics

XAVIER MONGE BARCELONA

De les quatre candidatures que es presenten a les eleccions primàries d'ERC el proper 7 de juny, dues estan encapçalades per membres de l'actual direcció: Gent d'Esquerra (Puigercós i Ridaó) i ERC Futur (Benach i Niubó, els afins al president actual Carod-Rovira). Les altres dues candidatures les presenten els dos corrents crítics actuals, Reagrupament.Cat i Esquerra Independentista, liderats per Carretero i Bertran respectivament.

RCat es va presentar el febrer de 2007 amb un manifest força crític amb la direcció d'ERC. En la seva presentació exigien un congrés extraordinari que fes possible un relleu en la direcció del partit i un canvi d'estratègia. La notícia va irritar a la direcció sobretot en un moment en què la reedició del tripartit amb Montilla a la presidència de la Generalitat semblava completament precuinada abans de les eleccions. El corrent crític era la reacció d'una part dels militants que han desaprovat la política d'aliances amb un partit espanyol i sobretot el paper d'ERC al govern. Aquesta estratègia dels crítics arriba al congrés del juny amb la mateixa duresa que l'inici: presentació de candidatures a president i secretari general i esmena a la totalitat a la ponència oficial. Malgrat tot, l'ombra del fracàs planeja sobre Carretero i Carendell.

Poc després un manifest signat per Uriel Bertran, aleshores membre de l'Executiva Nacional d'ERC, i Hèctor López Bofill, que ni tant sols era militant, s'apuntava a la petició d'un congrés extraordinari amb unes crítiques més suaves que les de RCat. Bertran havia estat membre de l'executiva com a portaveu de les joventuts i, des que Pere Aragonès l'havia rellevat, en formava part com a secretari de Comunicació, gràcies a Joan Puigercós, de qui havia estat la mà dreta. Aquesta estreta relació amb un dels candidats i el fet que només hagin presentat esmenes parcials a la ponència oficial ha sembrat el dubte sobre les intencions reals de la candidatura. Els rumors sobre un pacte amb Gent d'Esquerra abans del 7 de juny són notables entre la militància d'ERC i hi ha qui parla obertament de submarí per restar força al projecte de Carretero.

ERC: nissaga de poder

XAVIER MONGE BARCELONA

El proper 14 de juny se celebrarà al Fòrum de Barcelona el Congrés Nacional d'ERC. Una setmana abans, el 7 de juny, les seus comarcals acolliran les eleccions primàries per escollir el president i secretari general d'ERC. S'hi presenten quatre candidatures si no hi ha pactes previs. Una possibilitat que Reagrupament.cat (RCat) descarta, però que no deixa tan clar la candidatura d'Uriel Bertran (EI). Al Congrés s'ha d'aprovar la ponència que marcarà l'estratègia d'ERC els propers anys i dos són els temes que han centrat el debat: la separació entre càrrecs de govern i de partit (model EAJ-PNB) i la possibilitat de revisar o fins i tot trencar el tripartit actual.

Eleccions i tripartits

Qui encapçalara la llista a les properes eleccions autonòmiques del Principat? Aquesta és la pregunta que més enfrontaments ha provocat. Puigercós ja ha anunciat que té intenció de proposar-se com a candidat si guanya les eleccions internes del 7 de juny. Ara bé, no li faltaran competidors ja que també és la intenció de Carod-Rovira, que no es presenta com a càrrec del partit i que aposta per la separació de càrrecs, així Benach seria el líder del partit mentre ell seria candidat a la Generalitat. Puigercós va abandonar el Govern després de les eleccions espanyoles per dedicar-se només al partit, una jugada que

Puigercós ha esmerçat tots els seus esforços per eixir victoriós al Congrés Nacional d'ERC // FOTO: Enric Borràs

ha estat interpretada com un intent de desfer-se de Carod, tot deixant que es cremi al Govern.

Què fer amb el tripartit és l'altre gran qüestió que es debat públicament entre les candidatures. De fet, la possibilitat que ERC aposti per renegociar el pacte de govern o fins i tot per trencar-lo si Montilla no assumeix la defensa del concert econòmic i la convocatòria de referèndums ha fet saltar les alarmes dels socis de Govern, especialment del PSC.

El poder venç a les idees

Acusacions d'assetjament i represàlies als crítics, desqualificacions creudes i la polarització de la batalla entre

Carod i Puigercós han ofegat tot debat sobre les propostes de les candidatures sobre el model nacional i socioeconòmic. Poques coses han transcendit sobre aquests aspectes tot i que alguns podrien sorprendre per xocar amb el què ha estat l'ideari tradicional del partit. En un llibre presentat per l'ocasió, Puigercós aposta obertament pel liberalisme econòmic com a model a seguir; ni l'eufemisme socialdemòcrata entra en el vocabulari del candidat. D'altra banda, els militants afins a Carod han hagut de pressionar la candidatura de ERC Futur per incloure un full de ruta, força inversemblant amb Montilla de president i descaradament

regionalista, sobre el referèndum del 2014 per decidir un nou estatut polític per a la Comunitat Autònoma de Catalunya.

Els crítics van per un altre camí. Carretero vol donar preferència als pactes amb Convergència en una estratègia de front nacionalista per caminar cap a una incerta sobirania. RCat afirma que abans Convergència farà les polítiques socials que vol ERC que no pas el PSC-PSOE les polítiques nacionals d'una formació independentista; quelcom força cert si l'ideari social de la direcció actual, sobretot de Puigercós i Ridaó, és assumit al congrés del dia 14 de juny.

Gent d'Esquerra	ERC Futur	EI	Reagrupament RCat
Candidats Presidència: Joan Puigercós, actual Secretari General Secretaria General: Joan Ridaó, Portaveu d'ERC al Congrés de diputats	Candidats Presidència: Ernest Benach, President del Parlament de Catalunya Secretaria General: Rafel Niubó, Secretari General de la Vicepresidència de la Generalitat	Candidats Presidència: Jaume Ronyer, Secretari general de l'Ajuntament de Reus Secretaria General: Uriel Bertran, diputat al Parlament	Candidats Presidència: Joan Carretero, Secretaria General: Rut Carandell, Consellera Nacional d'ERC
2028 signatures	764 signatures (assoguren que no han presentat les 1480 per por a represàlies)	1692 signatures	1708 signatures
Recolzaments destacables Agustí Cerdà Josep Huguet Anna Simó	Recolzaments destacables Josep Lluís Carod-Rovira Jordi Portabella Josep Bargalló	Recolzaments destacables Hèctor López Bofill Elizenda Paluzie Francesc Sánchez	Recolzaments destacables Emili Valdero Carles Rion Carles Barcons
Propostes -Acord multipartit per concert econòmic pel 2010 i per una candidatura única al Parlament Europeu -Llei de Consultes Populars -Mantenir el tripartit	Propostes -Separació de càrrecs del partit i del govern -Full de ruta pel referèndum del 2014 -Mantenir el tripartit	Propostes -8 prioritats d'ERC al govern, entre elles oposició a la MAT, la supressió de postges i la competència de referèndums -El Govern ha de prendre part per la independència -Separació de càrrecs de partit i de govern	Propostes -Abans es poden fer polítiques socials amb CIU que nacionals amb PSC-PSOE -Recuperar les sigles ERC al logotip oficial -Renegociació del tripartit amb possibilitat de trencament

Calendari de L'ACCENT 2008

d'efemèrides revolucionàries mundials

amb il·lustracions de Roger Ferriols

Subscriu-t'hi ara i el rebràs gratuïtament

ppcc@laccent.cat // telf.616073328

L'Ebre es desborda mentre el Ter explota

Continuen les pluges però es manté el projecte d'interconnexió de xarxes

Unes 30.000 persones es van manifestar, segons la Plataforma en Defensa de l'Ebre, en contra del projecte d'interconnexió entre les xarxes del Consorci d'Aigües de Tarragona (CAT) i les d'Aigües Ter-Llobregat (ATLL). D'aquesta manera, se supera la major manifestació realitzada a les Terres de l'Ebre en motiu del projecte de trans-

vasament inclòs en el Pla hidrològic nacional (PHN) del Partit Popular. Mentrestant les pluges continuen i els governs espanyol i català mantenen el projecte. Al mateix temps, entitats i administracions de la conca del Ter s'organitzen per "dir prou" a l'espòli hídric de més de quatre dècades.

Entrevista a Josep Sabaté, membre de Jòvens en Defensa de l'Ebre

"La interconnexió és estructural, fa molts anys que la intenten fer"

IRENE JAUME BARCELONA

Com es va veure des de Jòvens la notícia del transvasament?

Una setmana després de les eleccions varen intensificar la campanya sobre la sequera apocalíptica que estàvem vivint i deien que calia solucions. Mentre feien aquesta campanya que criminalitzava i responsabilitzava tota la societat civil, hi havia en procés projectes especulatiu prou grans, camps de golf... Llavors van començar una campanya de confusió de transvasaments: primer el Segre, després l'Ebre.

Aquesta obra és estructural, fa molts anys que la intenten fer i el Reial Decret de sequera permet fer-la d'una manera ràpida. La balança s'està decantant a favor nostre perquè

molta gent d'arreu del territori és conscient d'això, sobretot a partir de la disposició addicional quarta que té el Reial Decret: permet fer transvasaments allà on sigui necessari.

"La sequera pot estar provocada per una sobreexplotació de recursos i per una gestió nefasta"

Ha plogut i els càlculs són optimistes, però el transvasament segueix endavant...

La previsió que es va fer des del govern era totalment fatalista. És cert que ha sigut un any de poques pluges, però la qüestió és que una sequera també pot estar provocada, i en aquest cas és evident, per una sobreexplotació dels recursos i per una gestió nefasta. Deien que aquest transvasament seria fins que estigués en marxa la dessaladora del Prat, les dades actuals diuen que tenim aigua fins després que estigui feta la dessaladora i, tot i així, tiren pel dret.

Finalment, quina valoració feu de la manifestació del 18 de maig? A la manifestació d'Amposta es va aconseguir demostrar la força social que hi

El Ter no desemboca al mar // FOTO: Ajuntament de Verges

ha i tothom va ser conscient que més enllà dels partits polítics, que han perdut tota la credibilitat, la societat civil de les Terres de l'Ebre ha pres consciència de la seva pròpia importància. El més important de la manifestació va ser el fet de demostrar-nos a nosal-

tres mateixos que qui decideix el futur som nosaltres; ni cap empresa, ni cap partit polític, sinó que ha de ser la societat civil de les Terres de l'Ebre la que ha de decidir el seu futur. Està en les nostres mans poder aturar aquesta agressió i tantes altres.

La crònica

Amposta 18 de maig: una lliçó de dignitat

PAU URENYA AMPOSTA

Arribem al pont que travessa l'Ebre i espontàniament esclata el bus, de la Plataforma Metropolitana Contra el Transvasament, una ovació que acaba de despertar als somnolents i és un preludi de les emocions que vindran. Hem arribat a Amposta i encara no hem baixat a terra ferma que ja veiem afluents de gent amb samarreta blava i nus al pit que camina per desguassar al gran riu de gent que ens espera. Només arribar al punt de trobada ja t'adones que la "mani" no serà xicoteta, va arribant gent per tots els carrers i el que és més significatiu gent de tot tipus. Comença a fer-se evident que ací la gent no s'ha deixat ensarronar. Jo no sé contar però sempre he pensat que quan necessites trucar al mòbil per trobar-te amb algú i et perds als 10 minuts, no hi ha dubte, hi ha molta gent! Gent de tota edat i condició, de tots els racons de les Terres de l'Ebre, del Segre, del Francolí, d'Aragó, de Girona, de Lleida, de Barcelona i del País Valencià. Però

encara més important que la qualitat, diversitat i procedència de la gent és l'actitud. Aquesta barreja de ràbia, indignació, de "avui no venim de bones", però també d'alegria revoltada, de sensació de força col·lectiva, de lluita compartida, de "a nosaltres no ens enganyareu, embusteros", de "què s'han pensat?", de "podem aturar-lo i l'aturarem, i no estarem sols". Una barreja de coses que té un nom molt clar que és: dignitat. La dignitat d'un poble que no es deixa enganyar ni tre-

pitjar, que ha vist molt clara la traïció dels "seus" governants. "Ai quan governem els teus!". D'un poble que ha decidit plantar cara en defensa del seu riu, que és la defensa de la terra, d'uns pobles, d'unes formes de vida i d'una identitat que no estan en venda que són de tothom i no un negoci més per La Caixa. Una dignitat que varen mostrar els Jòvens de l'Ebre quan amb veu tremolosa cridaven que després d'estudiar a Barcelona: "volem tornar a la nostra terra, als nostres pobles, i volem tornar amb dignitat". Moment en què més d'un assistent no va poder aturar les llàgrimes. Llàgrimes tan sinceres com la pluja. Perquè aquesta vegada al meu país la pluja sí ha sabut ploure per desemmascarar als venuts.

Manifestació a Amposta // FOTO: Manel Zaera

El Ter "diu prou" després de quaranta anys d'espoliació

ARNAU URGELL RIPOLL

El riu Ter està sotmès des de fa quaranta-dos anys a una situació d'espòli hídric insostenible en virtut de la Llei de transvasament de 1959. Mentre el debat a nivell nacional sobre la sequera i l'abastament ha estat més viu que mai, la situació del Ter ha empitjorat fins a límits històrics. Per exemple el passat dimecres 7 de maig es va marcar el record negatiu de cabal al pas del riu per Girona: 0,47 metres cúbics per segon -el 10% del Pla sectorial de cabals de manteniment aprovat per l'Agència Catalana de l'Aigua-. Aquest fet suposa que l'extracció d'aigua va arribar a ser del 95% del cabal i constitueix una il·legalitat flagrant i continuada ja que la Llei de 1959 obliga a deixar un mínim de 3 metres

cúbics al Ter mentre que permet extreure'n 8 cap a l'àrea de Barcelona i 1,6 per Girona i la Costa Brava.

En aquest context la Plataforma pel Ter, que agrupa una vuitantena d'entitats i administracions, ha convocat una manifestació el proper 14 de juny amb el lema "Prou! Volem aigua pel Ter". Així mateix, la visita el passat dia 23 de maig del president José Montilla a Torroella de Montgrí, municipi castigat per les restriccions al sector agrari, van acabar amb un ball de bastons entre regants i mossos amb quatre pàgines contusionats i tres denúncies per lesions als policies autonòmics. Montilla va demanar "solidaritat" als regants del Baix Ter fet que va causar estupor per quatre dècades d'espòli hídric no reconegut.

Un riu al revés

A l'escola expliquen que els rius augmenten el cabal a mesura que discorren pel seu curs i reben aigües dels seus afluents. En el cas del Ter és a l'inversa, com a botó de mostra les dades de cabals de dissabte 24 de maig després de dotze dies consecutius de pluja. De fet, hi ha dies que el riu no té força ni per tan sols desembocar al mar.

Ripoll (el Ripollès): 25,97 m³/s >> Girona (el Gironès): 1,02 m³/s >> Torroella de Montgrí (el Baix Empordà): 1,14 m³/s >> Extracció cap a Barcelona: 8 m³/s >> Extracció Girona - Costa Brava: 1,6 m³/s

Europa es blindada més mentre els migrants pateixen abusos policíacs diaris

ARNAU URGELL RIPOLL

La Unió Europea ha acordat després de dos anys de negociacions una directiva per endurir la legislació respecte a la denominada immigració il·legal. Entre altres qüestions es permetrà la seva reclusió en Centres d'Internament per a Estrangers (CIE) fins a 18 mesos sense disposar d'assistència legal gratuïta i no podran tornar en territori comunitari durant cinc anys. Aquest blindatge de la "fortalesa europea" arriba en un context marcat per les polítiques impulsades des del nou Govern italià de Berlusconi ancorat cap a l'extrema dreta i en la qual ha aprovat considerar delictiu la falta administrativa de no disposar de permís de residència. Mentrestant als Països Catalans es multipliquen els abusos políacs -veure els exemples de Vilafranca i València- en el dia a dia que, en el seu cas més extrem, van suposar desenes de denúncies per tortures l'any 2007.

Garantista?

El Govern espanyol ha intentat explicar, sense massa èxit, que la

Roda de premsa de la plataforma Cap persona és il·legal

Directiva és garantista amb les persones migrades. Aquest raonament es basa en la situació de nou estats de la Unió entre els quals el Regne Unit, Suècia o Irlanda on l'internament dels denominats "sense papers" pot ser indefinida. Tanmateix, als Països Catalans i al con-

joint de l'Estat espanyol aquesta directiva suposa passar de 40 a 540 dies el termini d'internament. Això només pretén, tal i com va afirmar el ministre d'Interior espanyol Alfredo Pérez Rubalcaba, "tenir prou temps com per gestionar" amb èxit "els processos d'expulsió".

Els migrants, el col·lectiu que més pateix les tortures

ARNAU URGELL RIPOLL

"Els Centres d'Internament per a Estrangers (CIE) són una de les zones fosques on els drets de les persones queden anul·lades i la tortura pot restar impune". Així ho afirma el periodista i membre de la Coordinadora per a la Prevenció de la Tortura David Fernández. En aquest sentit dels casos recollits per la Coordinadora (227 als Països Catalans i 720 al conjunt de l'Estat espanyol) els relacionats amb els migrants en representen un dels grups amb més abusos detectats. Concretament l'any 2007 van ser 80 arreu

de l'Estat -havien estat 109 l'any 2006- fet que suposa més del 10% dels casos. Tot i així cal tenir en compte les dificultats de detectar els casos tant per qüestions lingüístiques, de manca de xarxes de suport potents i especialment fruit d'un sistema totalment opac.

MÉS INFO:

[HTTP://PREVENCIONTORTURA.ORG](http://PREVENCIONTORTURA.ORG)

Augmenten les batudes policials contra immigrants al Penedès

BEL ZABALLA VILAFRANCA DEL PENEDÈS

A meitats del mes de maig, la Policia Nacional espanyola i els Mossos d'Esquadra van detenir un nombre indeterminat de persones a diferents punts de Vilafranca del Penedès. No eren, però, les primeres batudes que es feien: durant la campanya electoral es van detenir vint persones i, al mes d'abril, una vintena més. Totes elles eren migrants. Arran d'aquests fets, s'ha constituït a Vilafranca la plataforma Cap persona és il·legal.

L'objectiu de la plataforma és denunciar les actuacions policiaques, emparades per la Llei d'estrangeria i, segons l'entitat, totalment desproporcionades. Aquestes batudes, amb tancament de carrers closos, han generat una alarma social que suposa la criminalització dels migrants. Controls policials, corredisses, ocupació de l'estació de trens per part dels cossos de seguretat o assalts a locutoris i altres comerços de la vila són alguns dels exemples que posa de manifest la plataforma per denunciar un procediment que "no és propi d'un estat democràtic". En les

batudes s'ha procedit a identificar i detenir persones que, pel seu aspecte físic, són sospitoses de ser immigrants no regularitzats. Segons la plataforma, aquestes actuacions suposen "un abús de poder i un acte de racisme institucional".

"Aquesta gent són treballadors", explica a L'ACCENT Robinson Silva, membre de la plataforma, "i han de tenir els mateixos drets que qualsevol persona d'aquí". Justament, la plataforma s'ha adherit al manifest de la Xarxa Estatal pels Drets dels Migrats que, sota el lema, "Tenim dret a tenir drets" treballa per la dignitat dels migrants i exigeix que se'ls garanteixi el permís de treball i residència i la igualtat de drets. Tanmateix, alguns membres de la plataforma Cap persona és il·legal considera que la realitat catalana és diferent de l'espanyola i que caldria treballar el debat sobre immigració des d'un marc de referència català.

Manca d'informació

A banda de la desproporció de les detencions, la plataforma també critica la manca d'informació per part de l'ad-

Saura també assenyalava els immigrants

ministració pública. En el cas de Vilafranca, les batudes van ser organitzades amb la col·laboració de la policia local, però el regidor de Seguretat Ciutadana, Xavier Lecegui, no ha donat cap mena d'informació al respecte. "Com pot ser que digui que no en sap res, quan és el cap de la policia local i hauria de ser el nostre interlocutor directe?", es queixa Silva. A hores d'ara, doncs, no se sap encara el nombre exacte de detinguts ni els seus noms. L'únic que ha pogut saber la plataforma és que alguns dels detinguts que van ser portats al centre d'internament ja han estat deportats al seu país d'origen.

Per tot això, la plataforma ha convocat una manifestació, el proper 31 de maig a la capital penedesenca, amb la qual volen denunciar la situació actual d'indiferència per part dels migrants i l'abús de poder de les institucions.

La policia pren els carrers de Russafa

BEL ZABALLA VILAFRANCA DEL PENEDÈS

El barri valencià de Russafa és una de les zones de la ciutat on els cossos de seguretat organitzen més batudes. Allà hi viu un gran nombre de gent arribada de diferents punts del món que veu, sovint, com la policia pren els carrers. I precisament, a Russafa és on, el passat 25 de maig, s'organitzà una concentració contra l'avantprojecte de la Llei d'Integració dels Estrangers del govern valencià.

L'avantprojecte de llei preveu que els immigrants signin un contracte d'integració "per assegurar el model de convivència i l'escala de valors", segons que explicava el conseller d'Immigració, Rafel Blasco. Diverses associacions de defensa dels drets dels immigrants ja han criticat aquesta mesura que, diuen, "suposa l'exclusió i fomenta la xenofòbia, la discriminació i la criminalització del col·lectiu". Creuen que la proposta de la conselleria concep un model d'assimilació en

comptes d'un model social d'integració i convivència. A banda de la concentració, la Mesa d'Entitats de Solidaritat amb els Immigrants, el Fòrum Alternatiu i la Xarxa Sahel d'Immigració es troben recollint signatures per mostrar el seu rebuig a aquesta mesura de la llei.

Aquest no és l'únic front obert que tenen els col·lectius de migrants, que han de combatre, a més, els abusos policials. "La pressió policíaca s'exerceix de forma quotidiana al barri de Russafa, on hi viuen i treballen molts immigrants extracomunitaris", explica a L'ACCENT Abderrahim El Jamal, veí de Russafa. "A vegades, els carrers són totalment presos per policies armats fins a les dents". Els controls de la policia, en els quals s'identifica i es registra els estrangers, són pràcticament diaris a València. En qualsevol moment pot haver-hi una batuda "a les estacions de busos i de trens o a les sortides de metro", assegura El Jamal.

L'ACCENT

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Ser subscriptor de L'ACCENT et permet rebre a casa cada quinze dies la publicació i col·laborar amb el projecte d'informació popular i compromes amb la realitat dels Països Catalans

NOM I COGNOMS ADREÇA CODI POSTAL I POBLACIÓ TELF. & ADREÇA ELECTR. TIPUS DE SUBSCRIPCIÓ TRIMESTRAL (12 EUROS) SEMESTRAL (24 EUROS)

Envieu aquesta butlleta per correu a: L'ACCENT, C. Maldonado, 46 baixos, 46001 València // L'ACCENT, 34 baixos, 08012 Barcelona // triueu al 646 981 697 o bé envieu un correu electrònic a subscripcions@laccent.cat

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

NOM DEL TITULAR POBLACIÓ

ENTITAT OFICINA CONTROL NÚMERO DE COMpte

Us prego que fins a nova ordre carregueu al compte corrent o llibreta indicada el rebut que us presentarà L'Accent en concepte de subscripció.

SIGNATURA

La lluita per l'alliberament d'en Franki no s'atura

Hi ha convocades dues grans mobilitzacions la primera setmana de juny

JOAN TERAN MOLINS DE REI

Després de la manifestació del 10 de maig a Barcelona, les accions solidàries amb en Franki han continuat expressant-se des de tots els fronts i arreu del territori. Des d'aleshores, hi ha hagut diverses mobilitzacions, entre les quals una manifestació que va recórrer el centre de Martorell, amb l'assistència d'al voltant d'un centenar de manifestants, o les concentracions que s'estan realitzant cada dimarts a Vilafranca del Penedès. La solidaritat també s'ha expressat en forma de xerrades, activitats per recollir fons per la campanya, i, a través fonamentalment de les CUP però també d'altres plataformes municipals rupturistes, amb la presentació de mocions que exigien l'alliberament d'en Franki. Gràcies a aquestes mocions, ajuntaments com els d'Arbúcies, Berga, Manresa o Vilafranca ja s'han posicionat a favor de la llibertat d'en Franki, i es preveu que en les pròximes setmanes ho debatin molts altres ajuntaments.

Criden a intensificar la solidaritat

Dijous 29 de maig a les 20 hores es realitzarà una gran concentració davant l'Ajuntament de Terrassa, convocada per una trentena d'organitzacions i entitats locals que

Acció solidària a Sabadell // FOTO: David Datzira

denuncien que malgrat les múltiples mostres de solidaritat que ha rebut en Franki la seva situació no ha canviat en absolut. Eremengol Gassiot, de Suport Antirrepressiu de Terrassa, ha afirmat a L'ACCENT que els objectius continuen sent els mateixos: la llibertat immediata i sense condicions d'en Franki.

És per això que des de la campanya criden a intensificar la solidaritat tot organitzant actes públics a nivell local, distribuint arreu del territori els 8.000 exemplars del

Llibertat Franki, la publicació que La Directa i L'ACCENT han editat recentment, i acumulant forces per les dues grans convocatòries de juny: en primer lloc, La Marxa a Can Briens que tindrà lloc el primer dia de juny, i sortirà a les 9:30 hores de l'Ajuntament de Terrassa per caminar la vintena de quilòmetres que en Franki de casa seva; i en segon lloc una nova manifestació amb acte polític que s'està preparant per Barcelona el proper 7 de juny. Entremig dels dos actes,

la Comissió de Defensa dels Drets de la Persona ha organitzat un acte al Col·legi d'Advocats de Barcelona amb el suggerent títol de "Injúries a la corona i a la bandera espanyola. Delictes d'opinió?" que comptarà amb la presència, entre d'altres, d'un magistrat de l'Audiència Nacional espanyola. Tindrà lloc el dijous 5 de juny.

MÉS INFO:

[HTTP://LLIBERTATFRANKI.ORG/](http://llibertatfranki.org/)
[HTTP://WWW.ALERTASOLIDARIA.ORG/](http://www.alertasolidaria.org/)
[HTTP://RESCAT.WORDPRESS.COM/](http://rescat.wordpress.com/)

FOTONOTÍCIES

Base de Bétera: "com Pere per sa casa"

El passat 17 de maig un centenar de persones van participar en la VI inspecció ciutadana a la base de la Força de Resposta de l'OTAN a Bétera (l'Horta). D'aquestes persones, una desena van aconseguir burlar el perímetre de seguretat i passejar-se per les instal·lacions militar com "Pere per sa casa". Malgrat ser retinguts per la Guàrdia Civil els deixaren en llibertat de manera immediata.

Caminant pel territori

La Coordinadora d'Assemblees de Joves de l'Esquerra Independentista (CAJEI) ha realitzat les darreres setmanes quatre caminades per tal de denunciar l'especulació i destrucció del territori. Les marxes han estat a l'Alt Camp -per denunciar la possible instal·lació d'un centre logístic de gairebé 600 ha-; l'Alt Urgell, amb l'amenaça de la reobertura de l'aeroport de la Seu - Andorra; el Comtat on es va mostrar els efectes de la nova Autovia de l'Interior o la macrourbanització de la Joia a Planes i finalment al Vallès Oriental, per denunciar el creixement immobiliari descontrolat que ha patit aquesta comarca.

MUNICIPALISME

De la pols a la moqueta

MONTSE VINYETS SANT CELONI*

D'aquí pocs dies arribarem a l'any d'esquizofrènica vida, del revolucionari i difícilíssim equilibri, entre la pols del carrer i la moqueta de l'Ajuntament. Encarar aquest període post eleccions municipals no ha estat gens fàcil. Hem hagut de prendre contínues decisions, cada dia hi ha coses a l'aigüera que esperen un posicionament polític. Segur que en moltes ens hem equivocat. Però a diferència dels partits convencionals, amb exèrcits d'assessors i portes de consultors a les que trucar, les CUP hem treballat com sempre la política municipal des d'una òptica trencadora, antitecnocràtica, posant sobre la taula les contradiccions del sistema.

D'ordenances fiscals, pressupostos, mesos de contractació i de plans parcials, entre d'altres, molts només en coneixíem el nom. I no només els hem hagut de conèixer, sinó que després ha calgut determinar-me la visió d'esquerres i transformadora. En el procés a vegades hem cridat, i altres també embogit. M'esgarriro recordant les hores de debat necessàries per determinar el nostre posicionament polític en relació a la taxa d'escombraries.

I és que el procés de maduració del projecte de l'esquerra independentista a Sant Celoni (i en molts altres llocs), gràcies en part al procés fet per la CUP ha estat molt important. En un any hem hagut de saltar de l'agitació i la reivindicació (que mai no hem abandonat!) a l'intent de construcció d'alternatives municipals sòlides, creïbles i transformadores per la multitud de temes que s'han de decidir en un municipi. I aquest salt implica hores i hores i un nivell altíssim de compromís. Però són aquestes hores i tota aquesta feina (l'agitativa i la propositiva, tota) les que algun dia ens permetran consolidar una alternativa real al capitalisme i a les seves misèries locals.

Sovint els regidors som la cara pública de les jornades de militància de moltíssims companys i companyes. Per això, els regidors només hem de ser una de les moltes peces de l'engranatge. I això no ho hem de perdre mai de vista. De tant en tant va bé recordar-ho: ningú és imprescindible. Pels qui avui no firmen aquest article, ni els han trucat perquè passin a recollir per l'Ajuntament les entrades de l'obra de teatre de dissabte, la meua més profunda admiració per la seva constància.

* Regidora de la Candidatura d'Unitat Popular (CUP) a l'Ajuntament de Sant Celoni

EN PROFUNDITAT

Amb la primavera tornen les Trobades

Com cada any, i ja en van vint-i-tres, amb la primavera arriben les Trobades d'Escola Valenciana. Amb un lema ben clar i que representa tota una declaració d'intencions, "El valencià és futur", aquesta entitat, Escola Valenciana-Federació d'Associacions per la Llengua (FEV), ha tornat a traure al carrer a milers de persones per la promoció i defensa del català al País Valencià.

AURE SILVESTRE VALÈNCIA

Les Trobades d'enguany s'han programat al llarg d'un intens mes i mig. Des del 18 d'abril, a l'alacantina població d'Agost, al 7 de juny on clouran a Albal, Canals, Castalla, i Faura. En total, gairebé una vintena de Trobades que recorren la pràctica totalitat de comarques catalanoparlants del País Valencià i que abasten des de l'àmbit universitari i els instituts a l'educació primària, a la mobilització més participants.

"El valencià és futur"

L'edició d'aquest any, la que suma vint-i-tres, ha estat convocada amb el lema "El valencià és futur", el que per Escola Valenciana representa un missatge en clau clarament positiva. Amb ell, com es va declarar des de la mateixa entitat, es vol transmetre una idea molt clara i contundent, que l'aposta feta des d'Escola Valenciana per la promoció de la llengua a diferents àmbits ha donat

i està donant el seus fruits en la normalització lingüística i cultural al País Valencià. Justament, aquesta declaració es va fer en el context del cap de setmana del 27 d'abril passat, una de les dates claus en celebrar-se el mateix dia quatre de les trobades més multitudinàries, les de Benicàssim, Xixona, Sollana i la de la ciutat de València. En total més de 70.000 persones van participar en aquestes festes per la llengua que comptaren amb multitud d'activitats com cercaviles, actuacions musicals o tallers organitzats per les escoles participants. Diego Gómez, president d'Escola Valenciana, va valorar molt positivament la jornada i va manifestar que l'entitat "vol portar els missatges d'aquests milers de valencians i valencianes al president de la Generalitat; volem explicar-li que el valencià és futur, i que cal començar, després de 25 anys de la Llei d'ús i ensenyament del valencià (LUEV), a treballar conjuntament". Precisament, com s'ha recordat des de la Federació al llarg dels últims dies, aquests són uns anys

de commemoracions. Si l'any passat es va recordar el tercer centenari de la derrota d'Almansa, enguany coincideix el vuitè centenari del naixement de Jaume I i el vint-i-cinquè de l'aprovació de la LUEV.

Campanya per a la matriculació

Les Trobades no han estat l'única activitat desenvolupada per Escola Valenciana. A principi del passat mes de maig es va dur a terme la campanya "Matricula en futur, matricula en valencià", dirigida als pares i mares i que va coincidir amb el període de matriculació escolar per al curs vinent. La campanya va destacar cinc punts bàsics de la immersió lingüística: la qualitat, l'atenció a l'alumne, la major comprensió d'altres idiomes, el compromís amb la cultura i majors possibilitats de futur. Aquesta iniciativa va comptar amb el suport i implicació de persones com la presentadora de televisió Núria Roca, el pilot de motociclisme Héctor Faubel o el porter de futbol del Sevilla Andreu Palop. Per a la campanya es van editar 30.000 cartells i tríptics, es van realitzar 150.000 encartaments a premsa i fins a 750 falques radiofòniques amb un pressupost total de 30.000 euros.

La Muixeranga d'Algemesi en prim

Entrevista a Diego Gómez, president d'Escola Valenciana

"Creem complicitats per prestigiar el valencià"

AURE SILVESTRE VALÈNCIA

En unes poques línies, ens podries definir què és exactament Escola Valenciana? I les Trobades?

Escola Valenciana és el nom i Federació d'Associacions per la Llengua, el cognom. Va sorgir amb l'objectiu de defensar i projectar la normalització del valencià (el nostre català) en els àmbits educatius i socials. La nostra Federació porta més de vint anys projectant i prestigiant l'ús de la nostra llengua.

Les Trobades o Festes per la llengua són el vaixell principal, el cor de la nostra entitat que batega totes les primaveres. El seu naixement va ser fa 23 anys per ajuntar la força civil del valencià, per eixir al carrer i demostrar que estíem el nostre patrimoni més vital.

Cada any, les Trobades compten amb un lema. Enguany és "El valencià és futur"

perquè l'heu triat?

Enguany les Trobades volen unir el passat, el present i el futur del nostre poble en relació als trets d'identitat més rellevants dels valencians i valencianes. El passat des de la celebració dels 800 anys del naixement de Jaume I, el protagonista de la unitat dels territoris de parla comuna. El present pel recordatori i reflexions al voltant del 25è aniversari de l'aprovació de la LUEV. I el futur perquè malgrat tots els entrebancs, els xiquets i xiquetes de les nostres escoles són els ciutadans i ciutadanes del futur. Un futur que ha de ser en valencià, perquè així ho treballem i demostrem dia a dia.

A molta gent li sorprèn que sigau vosaltres i no l'administració valenciana qui fa campanya per a la matriculació en valencià. A què es deu aquesta situació?

Si després de 25 anys, sols un de cada quatre xiquets i xiquetes aprenen a llegir i escriure en valencià, no podem esperar tres

quarts de segle per a normalitzar l'ús de la nostra llengua en el sistema educatiu. Si a més, pensem que la població novvinguda, ha d'integrar-se i ser acollida en valencià, es demostra que per una banda cal una millor planificació i promoció de l'ensenyament en valencià i per l'altra defensar la matriculació en valencià com a programa vàlid per aconseguir el que marca la llei: el domini lingüístic de les dues llengües oficials.

Si l'administració no ho fa, per raons polítiques o per manca de pressupost està incomplint la llei i així ho denunciem de forma positiva organitzant la campanya "Matricula en futur, matricula en valencià".

Quina relació teniu amb l'administració valenciana?

Molt feble, per no dir cap. Des de l'arribada a la Generalitat del Partit Popular, sols hem mantingut una entrevista amb el seu primer conseller d'Educació. Nosaltres convidem sempre al president i al conseller a les nostres activitats i també hem demanat repetidament una

entrevista directa amb el president. Malgrat totes aquestes fallides, nosaltres continuem treballant i creant xarxes de complicitat per prestigiar el valencià.

Ens agradaria que algun dia les nostres autoritats s'acostaren a les Trobades i que tingueren un alta sensibilitat pels milers de ciutadans i ciutadanes que reclamen una atenció com a usuaris amb drets i com a valencians i valencianes que defensen la llengua i cultura pròpia.

Penseu que l'administració pren nota de les vostres iniciatives? Arriben a condi-

cionar la seua política?

Nosaltres no som un grup de pressió, ni un corrent polític. Tots els diners que tenim venen de la venda de samarretes, d'agendes, de quotes, de subvencions... els invertim en el futur, els invertim en projectes pel valencià: Trobades, la Gira, el Voluntariat, la campanya de matriculació, el cinema, l'art, la música al territori, etc. A la fi, som una força que vol anar fent, i ja ho hem dit repetidament: el valencià és cosa de tots i totes, també dels nostres representants.

A tots els Països Catalans no hi ha cap iniciativa per la llengua que moga tanta gent com les trobades. A què es deu aquest èxit?

L'èxit de les Trobades i Festes per la llengua són un antídoto contra els desficiaments que diuen defensar el valencià i que se usar-lo, ni prestigiar-lo. A les Trobades cap tot el món, no es demana cap carnet ni bitllet, sols una raó comuna: l'estimem la nostra llengua.

Els valencians som així, malgrat tot, un poble en moviment, un poble amb la força que ens uneix, amb el tret que ens identifica com a poble: la nostra llengua. La llengua és la partida amb la resta de territoris de parla comuna i que nosaltres anomenem valencià.

terra
c/ Baró de Sant Petri, 5
Benimaçlet (l'Horta)

Luciutat invisible
vino a conèixer les novetats de la temporada
Razo 35 euros - 08014 BCN - 93 298 99 47
www.luciutatinvisible.org

cup
Candidatura d'Unitat Popular
de Molins de Rei
Adreça local: C/ Verdaguera 82,
08750 Molins de Rei
Telèfon: 815 603 425
Correu: molins@cup.cat
www.molins.cup.cat

la fornal
ASSOCIACIÓ CULTURAL
C/ Major, 104 - 46100 Sagunto (València)
93 298 99 47

LA LLIÇA
Capellades Entitat cultural

llibre polític
restat

ades

Anàlisi

Les dades de l'ensenyament en valencià: una mala notícia

VICENT ESTEVE I ROSA ROIG*

L'indicador segons el qual, en 2008, el 25% d'alumnat rep l'ensenyament en valencià és una mala notícia per a l'ensenyament. La pèrdua a secundària obligatòria d'alumnat que havia començat a estudiar en valencià, també. El fet que la xarxa privada concertada no assumeix la seua part en l'oferta dels programes d'ensenyament en valencià, resulta una notícia tan coneguda com preocupant. I si afegim la desigual distribució territorial que configura un país sense cohesió lingüística en la llengua pròpia, el bloc de males notícies és decebedor.

De les dades de l'Informe sobre ensenyament en valencià que el Sindicat acaba de fer públic s'obtenen uns resultats irregulars i insatisfactoris, resumits en el fet que un 25% de l'alumnat estudia en valencià i açò amb forts desequilibris entre trams educatius, primària/secundària; desequilibris entre centres, públics/privats; i entre territoris. Una vegada més, el detall esdevé esclaridor per conèixer el present i traçar propostes de futur.

L'anàlisi de les dades

L'alumnat escolaritzat en valencià representa enguany el 25% del total de l'alumnat que atén l'escola pública i la privada concertada. Resulta evident l'increment d'1% per any, de mitjana, des de l'aprovació de la Llei d'ús i ensenyament del valencià (LUEV), farà 25 anys a novembre, però també és significatiu

que en els darrers set anys no arribé al 0'5% anual.

Es consolida una doble xarxa, amb una distribució interna d'un 94% de l'alumnat escolaritzat en valencià en la xarxa pública i només un 6% en la xarxa privada - concertada, un càlcul fet sobre la distribució d'alumnat del curs 2006-2007.

Per altra banda, l'ensenyament en valencià no manté una constant al llarg del sistema, i decreix, i molt significativament, en els trams no obligatoris. No s'ha consolidat un nivell mínim d'escolarització en valencià en cadascun dels trams educatius.

El curs passat, la diferència entre primària i secundària era d'11 punts, 19% primària, 8% secundària. En aquest sentit, sense continuïtat en els nivells educatius obligatoris: en el pas de primària a secundària es perd un 12% d'alumnat escolaritzat en valencià, segons dades d'enguany, que són semblants a la d'altres anys. Tampoc hi ha continuïtat territorial. Percentatges inferiors a zones més urbanes: 35 punts de diferència. Castelló província, amb un 50% d'alumnat en valencià, contrasta amb el 15% d'Alacant. València, amb unes dades semblants a la mitjana, ofereix un 21%

Propostes per avançar

Si més no per als insatisfets, és l'hora de les propostes. Cal accelerar l'inc-

reixement de l'ensenyament en valencià, fet que demana una revisió dels programes, per a tot el sistema. Cal consolidar i estendre l'ensenyament en valencià a secundària obligatòria, batxillerats i cicles for-

Xiquets en un taller a la Trobada d'Albaida (Vall d'Albaida)

matius, i això exigeix la regulació de les plantilles, amb catalogació lingüística, fet que ja era possible l'any 1999 amb l'Acord de Plantilles subscrit per unanimitat entre administració i sindicats. Un major equilibri territorial, 36 punts de diferència entre Castelló i Alacant, demana una planificació d'objectius que supere la voluntarietat. És indispensable assolir una distribució

equilibrada entre pública i privada: el sector privat finançat amb diners públics ha d'assumir el que li correspon, davant el seu pes demogràfic i territorial. Sense l'ensenyament privat concertat, ara per ara, no es poden tenir lloc avanços significatius en les àrees urbanes.

*Sindicat de Treballadors i Treballadores de l'Ensenyament del PV

ressió, ni un
s que tenim
agendes, de
invertim en
es pel valen-
ariari, la cam-
ema, l'Acos-
n una formi-
nem dit repe-
de tots i de
esentants.

hi cap in-
ta tanta gent
aquest èxit?
per la Llen-
eficàcia d'a-
valencià sen-
les Trobades
a cap carnet,
l'estima per

algrat tot, un
e amb la fla-
que ens iden-
llengua com-
oris de llen-
anomenem

Una trajectòria al servei de la normalització lingüística

HÈCTOR SERRA BARCELONA

La història d'Escola Valenciana és un camí de sumes i assoliments en benefici de l'ús social del valencià. Començà la seua feina en el camp educatiu i els anys 1984 i 1986 ja van nàixer les primeres coordinadores, que finalment es federaren el 1990 amb el nom d'Escola Valenciana-Federació d'Associacions per la Llengua (FEV). En aquest marc, nasqueren les Trobades d'Escoles en Valencià, aplecs lúdics i reivindicatius que han esdevingut el projecte amb més ressò de l'entitat.

La Festa per la Llengua, celebrada a Beni-

faió (la Ribera) i la Xara (la Marina) l'any 1986, significà el primer pas per enfortir unes trobades que giraven entorn la defensa de la llengua i l'ensenyament en valencià. Després de la

primera Trobada i de l'aprovació dels estatuts, la FEV amplia el seu marge d'activitat. A finals

dels vuitanta, augmentà el nombre de coordinadores comarcals i, amb això, el nombre de Trobades celebrades cada

any. El 1990 ja es feien Trobades a nou comarques i s'inicià la campanya "Jo vull estu-

diar en valencià", que exigia el compliment de la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià (LUEV).

Creixement de les Trobades

A principis dels noranta, les Trobades ja superaven els 100.000 assistents i les campanyes informatives començaven a donar els seus fruits: 45.000 alumnes ja rebien ensenyament en valencià. Sota el lema "El valencià, hui i demà", l'any 1995 tingué lloc la gran Trobada a València, on participaren 513 escoles, cadascuna de les quals elaboraren un "mariscalet" per acabar formant el mural de Mariscal, que hui s'exposa a l'Escola de Magisteri de la Universitat de València. Des d'aleshores, Xavier Mariscal realitza cada any els dissenys dels cartells i les samarretes de les Trobades.

El 1998 se celebren cent trobades comptant la suma de totes les que se celebraven des de 1986. Això porta Escola Valenciana

a presentar un text amb 100 propostes per a la promoció social del valencià, dividides en el camp educatiu, polític, social i mitjans de comunicació. Amb l'entrada al nou segle, s'evidencià el creixement inaturable de la federació. El 2001, ja existien 19 coordinadores comarcals. El Consell continuava sense donar suport a les Trobades i sense voler reunir-se amb Escola Valenciana. Aquell mateix any s'arreplegaren 50.000 signatures per demanar el requisit lingüístic a la funció pública. El 2002, les Trobades clamaren contra la decisió del govern valencià de no acceptar el títol de Filologia Catalana per acreditar coneixements de valencià.

Els darrers anys constaten uns resultats que van en augment. 2005: 15 Trobades i 200.000 assistents. 2006: 20 Trobades i 200.000 assistents. 2007: 17 Trobades i 220.000 assistents. Enguany, la xifra de participació segueix ascendint.

libertat presos i preses
polítiques catalanes!

coordinadora
obrero
sindical

WWW.SINDICAT-COS.ORG

setmanari de comunicació
directa
actualitat des dels moviments socials

935 270 982 // 661 493 117
www.setmanaridirecta.info

Restaurant La Bruixa de Laguar

Guina Tradicional. Tlf: 985577490
Estem al Càmping Vall de Laguar

Deneguen les invalideses laborals als afectats de fibromialgia i fatiga crònica

Han estat unes setmanes intenses pels afectats de fibromialgia i el síndrome de la fatiga crònica. El passat 12 de maig se celebrava el dia internacional d'aquestes malalties anomenades "del dolor", mentre el 22 del mateix mes el Parlament principatí debatia una Iniciativa Legislativa Popular (ILP) per millorar-ne l'atenció. Mentre, les autoritats neguen sistemàticament qualsevol pensió d'invalidesa laboral als afectats d'aquestes patologies.

ÀLEX TISMINETZKY BARCELONA

Iniciativa legislativa popular (ILP)

Els actes reivindicatius del 12 de maig, dia internacional dels afectats de fibromialgia i fatiga crònica, van tenir especial repercussió a Barcelona. Diverses associacions d'afectats per aquestes malalties van presentar al Parlament principatí 140.000 signatures per demanar que les tres úniques unitats especialitzades en la salut pública en aquestes patologies arribin fins a vint.

Alhora, els afectats reivindiquen no haver d'esperar més de 90 dies d'espera per a visitar-se amb l'especialista de la sanitat pública, i sobretot que aquestes malalties anomenades "del dolor" siguin reconegudes per a les prestacions d'incapacitats permanents, doncs molts afectats que no poden treballar tampoc se'ls reconeix les prestacions.

Després de diverses mocions alternatives, el conjunt de grups parlamentaris van aprovar un text

que es compromet a crear vuit unitats especialitzades en fibromialgia i fatiga crònica arreu del Principat. La moció va ser votada per la totalitat del ple entre aplaudiments dels parlamentaris, i amb la mirada posada en la parlamentària socialista Manuela de Madre, que va expressar la seva "alegria" per la decisió.

Negatives sistemàtiques a les pensions d'invalidesa

La realitat actual d'aquestes malalties però no deixa gaire espai per a l'alegria de què feien gala els polítics. Avui en dia al Principat existeixen tres úniques centres especialitzats a la xarxa pública, a l'Hospital Clínic, la Vall d'Hebron i del Mar, tots tres a Barcelona, per a atendre a 135.000 persones afectades de fibromialgia, i 10.000 de fatiga crònica, segons dades del Departament de Salut.

Els afectats actualment han de trobar en una llista d'espera de dos anys, i alhora, les entitats d'afectats han denunciat que sistemàticament l'ens de valoració d'incapacitats de la Generalitat (l'ICAM)

no aprova cap invalidesa laboral per aquestes malalties, a pesar que múltiples especialistes, i ara fins

tot el Parlament, han determinat que són patologies molt greus i incapacitants. Els afectats també denuncien que els informes dels centres mèdics especialitzats de la xarxa

són sistemàticament ignorats per l'ICAM, deixen els afectats l'única via dels Jutjats per poder tenir la invalidesa laboral que els correspon.

L'Hospital Clínic és un dels tres únics hospitals del Principat especialitzats en atendre la fibromialgia

"Tres únics centres públics especialitzats han d'atendre a 135.000 persones afectades de fibromialgia, i 10.000 de fatiga crònica"

BREUS

Vaga a la Catalunya Nord contra la reformes de les pensions

Milers de persones van participar el passat 22 de maig en la jornada de vaga i la multitudinària mobilització pel centre de Perpinyà contra la reforma de les jubilacions que ha anunciat el Govern de Sarkozy, que inclou allargar el requisit de cotització per a la jubilació plena de 40 a 41 anys.

No és la primera vegada que els i les treballadores de l'estat francès convocaven una vaga contra un intent de retallar les prestacions socials. El 2005, la classe treballadora va enfrontar-se amb el govern Villepin i el president Chirac, i va aconseguir la retirada de la llei del primer contracte (el CPE) demostrant que la vaga general continua sent una eina de lluita perfectament vàlida i necessària. Perpinyà també ha viscut importants mobilitzacions en els dos casos.

Vaga indefinida en el sector de la dependència

ÀLEX TISMINETZKY BARCELONA

Els treballadors que atenen les persones dependents estan en peu de guerra al Principat de Catalunya, i les converses amb la patronal no arriben a cap acord. Els treballadors denuncien que el conveni del sector estableix salaris d'entre 700 i 900 euros mensuals, mentre la patronal només arriba a oferir una retribució de 1.000 euros bruts, i els sindicats denuncien alhora manca d'atenció, formació i falta de personal.

"Els vaguistes denuncien que una auxiliar de geriatria cobra 820 euros mensuals, mentre la patronal ofereix salaris de 1.000 euros bruts"

Una vaga anunciada

El passat 7 d'abril milers de treballadors de residències, centres de dia i serveis d'ajut a domicili i teleassistència van iniciar una vaga indefinida contra un conveni estatal, que s'aplica al Principat però no al País Valencià, que compta amb un acord autonòmic propi.

Els vaguistes denuncien unes remuneracions que superen mínimament el salari mínim interprofessional (SMI), ja que per exemple una auxiliar de

geriatria cobra 820 euros mensuals. La patronal, que en un 70% està en mans privades, i el 30% restant és pública, però de gestió privatitzada, ofereix com a única contrapartida una pujada durant el 2008 de fins a 1.000 euros bruts.

La vaga afecta, principalment, infermeres, fisioterapeutes, auxiliars de geriatria treballadores familiars i socials i encarregades del servei de cuina i de neteja, que sumen un total de 30.000 persones.

La globalitza què...?
Un altre món no només és possible,
és imprescindible

per Josep Villarroya

www.laccent.cat
www.bullent.net

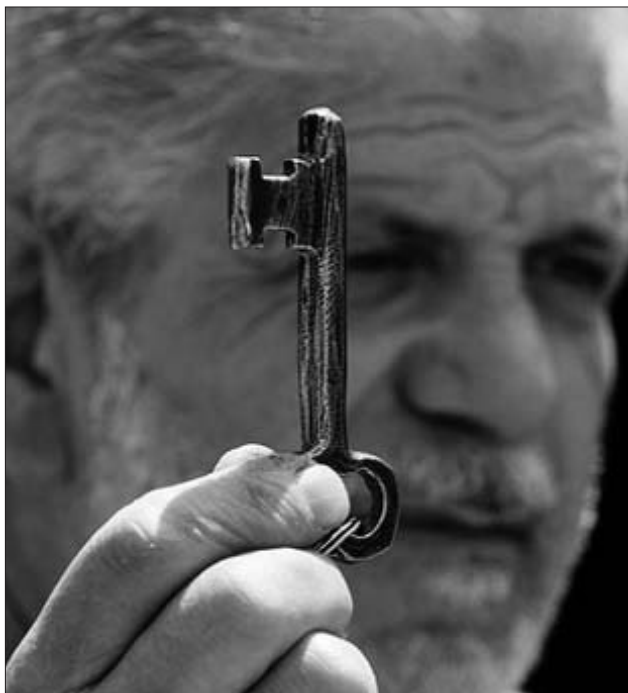
La Naqba, seixanta anys després

SERGI CABEZA BARCELONA

El 14 de maig de 1948 David Ben Gurion va proclamar la independència de l'Estat d'Israel basant-se en la resolució 181 de les Nacions Unides de 29 de novembre de 1947. Aquesta proposava la partició de Palestina per crear un estat jueu i un estat àrab. El pla responia a la necessitat de trobar una solució a la creixent situació de violència entre àrabs i jueus i a l'anunci de

“Els israelians vans aconseguir fer fora més de 700.000 persones i van destruir unes 500 viles àrabs”

L'administració britànica de Palestina de retirar-se amb data de 15 de maig de 1948. Va ser celebrat pels jueus, però no per complir amb les seves aspiracions territorials sinó per ser el primer reconeixement internacional oficial de l'establiment d'un estat jueu a Palestina, segons va confessar el líder sionista David Ben Gurion. Els àrabs, per la seva banda, el consideraven inadmissible ja que trencava el seu arrelament històric a la terra. Era la culminació de més de 50 anys de colonització i assentament de jueus

Palestí amb la clau de la casa que hagué d'abandonar l'any 1948 // FOTO: Oren Ziv/ Activestills.org

a Palestina, on esperaven trobar “una terra sense poble”.

A partir d'aquell moment (1947), el moviment sionista va crear un pla conegut com Dalet (D en hebreu) consistent en cohesionar els seus assentaments de l'oest i el nord de

Palestina, així com assegurar el corredor entre Tel Aviv i Jerusalem. Per dur-lo a terme, van arrasar centenars de viles àrabs, incloent matances com les de Deir Yassin, on van morir assassinades més de 120 persones. En total, van aconseguir fer

fora més de 700.000 persones i van destruir unes 500 viles àrabs. Com va dir el ministre de defensa israelià, Moshé Dayan, el 1969 al Technion de Haifa, “no hi ha en aquest país (Israel) ni un sol lloc construït on abans no hi visquessin àrabs”.

El dia següent de la proclamació de l'Estat hebreu, les tropes britàniques marxaven de Palestina i s'iniciava la primera guerra àrab-israeliana. Els jueus, superiors en nombre de tropes i en qualitat d'armament, així com en organització, van derrotar a l'exèrcit àrab, que contava amb milicians de tots els països de la zona. Durant la guerra, l'11 de desembre de 1948, l'ONU dictava la resolució 194 mitjançant la qual es demanava que els palestins

“Avui, uns sis milions de palestins a l'exili esperen el dia en què puguin tornar a casa”

exiliats poguessin tornar a casa. Una resolució que avui encara no s'ha complert. Al final de la batalla, el 1949, els jueus posseïen el 78% de la Palestina històrica.

Era l'inici d'una desposseïció que ja dura 60 anys i que va ser agreujada per l'ocupació militar resultant de la guerra de 1967. Des de llavors, una altra resolució de l'ONU, la 242, que demana la retirada d'Israel d'aquests territoris (Gaza, Cisjordània i l'est de Jerusalem) continua per complir-se. Avui, uns sis milions de palestins a l'exili esperen el dia en què puguin tornar a casa.

Israel: un fracàs sexagenari

MARC LAMARCA BARCELONA

Estat artificial de caràcter ètnic creat a partir de l'ocupació violenta i il·legal de terres habitades per àrabs, la història d'Israel és la d'un experiment fallit. Un experiment que des de fa sis dècades representa una amenaça per a l'estabilitat planetària. Cal tenir en compte que des de la seva fundació, Israel no sols ha sotmès a la població palestina a un asfixiant sistema d'ocupació i saqueig, sinó que a més ha guerregjat amb tots els seus veïns i ha desestabilitzat el fràgil equilibri interètnic del Líban fins a convertir-lo en un estat fallit abocat a una situació de guerra civil endèmica. A més, a part d'incomplir sistemàticament les resolucions de l'ONU, el país ha desenvolupat armament atòmic al marge del Tractat de No-Proliferaçió Nuclear i de qualsevol mena control internacional.

“Milers d'immigrants no hebreus treballen en règim de semiesclavatge sense drets laborals”

Dels kibbutz al neoliberalisme més extrem

Però més enllà de l'ocupació i del perill que representa a nivell regional i mundial, l'experiment israelià també ha estat un fracàs de portes endins. Israel va néixer fa seixanta anys sota la idea de fer *tabula rasa* i construir un nou poble ètnicament homogeni, laïc i socialista. Actualment, la societat israeliana és una societat dividida, on no sols la població arab-israeliana té un estatus de segona sinó que l'origen geogràfic i l'onada migratòria marquen profundes diferències entre els propis jueus.

Per exemple, el milió de jueus arribats als anys noranta provinents de l'antiga URSS viuen discriminats, miserablement confinats en guetos a les afores de les grans ciutats i sense integrar-se en la societat israeli-

ana. A més, del somni col·lectivista dels anys cinquanta que tenia en els kibbutz el seu màxim exponent, s'ha passat al malson de les polítiques neoliberals, que segurament s'apliquen a Israel amb major cruïda que a qualsevol altre indret. En aquest context, milers d'immigrants no hebreus treballen en règim de semiesclavatge sense drets laborals ni cap possibilitat d'assolir la ciutadania. D'altra banda, l'integritat religiosa i l'extrema dreta no paren de veure augmentar la seva influència, mentre la dissidència és perseguida i silenciosa.

Estudiants de Tel Aviv protesten pel Naqba // FOTO: FOTO: Oren Ziv/ Activestills.org

da. Pel que fa a la política, aquesta no fa més que desprestigiar-se, amb un primer ministre Ehud Olmert implicat en quatre trames de corrupció i un president, Moshé Katsav, que va haver de dimitir el 2007 inculpat judicialment per violació, frau i abús de poder. Trist panorama per un Estat que ja és sexagenari.

Assemblea de Joves Independentistes del Clot Barcelona // Associació de Veïns de Vinaròs Migjorn Carrer Sant Nicolau, s/n, Vinaròs // Ateneu Corberenc Font Vella 20, Corbera de Llobregat // Ateneu Independentista el Cep - CUP Vilafranca Santa Maria 4, Vilafranca // Ateneu La Breixa Carrer Major, 17-19, Alcover // Ateneu Popular l'Arçobis Sorral 8, Arbúcies // Ateneu Popular Arrels Doctor Otero 11, Beniarriés // Ateneu Popular de l'Exemple Ptge. Conradi 3, Barcelona // Ateneu Popular X Ferran 14, Vilafranca del Penedès // Ateneu Popular Octubre Badajoz 23, Barcelona // Ateneu Popular La Falç Antic escorxador s/n, Artes // Ateneu la Torna Sant Pere Màrtir 37 bx, Vila de Gràcia // Ateneu Popular de Sitges Pl. Castellers 3 // La Barraca Tordera 34, Barcelona // Bat Bat Kultur Sant Elies 29, Reus // Ca Revolta C. Santa Teresa, València // Casal Independentista de Sabadell "Can Capablanca" C. Llonch 13 // Casal Independentista de Sants Jaume Compte Premià, 31, Sants // Casal Independentista i Popular Quico Sabatè C. St. Roc, 8, Sant Celoni // Casal Popular l'Esquerda Francesc Tarafa 48, Granollers // Casal Popular de Gràcia Ros de Olanó 39, Barcelona // Casal Popular La Traca C. Travessia, 15 Tona // Casal Popular la Sageta de Foc C. Trinquet Vell 15, baixos, Terragona // SEPC UV Baró St. Petri 9, València // SEPC UPF Despatx 20, 1E12, edifici Jaume I, Barcelona // La Falcatà Panera 2, Lleida // GER PI 25, Ribes // Ges Insurrecte Colomer, 11, 1r B. Torelló // Kasal Okupat el Prat (KOP) Alta Tensió C. Dr. Soler i Torrents 36, El Prat de Llobregat // Lliga de Capellades Pilar 3, Capellades // L'Ocell Negre - Casal d'Agitació Cultural C. Sant Carles 8, baixos, Lleida // Partisano Pça. de l'Oli, 7 baixos, Girona // La Ploxa C. Almeda s/n, Bordils // Ràcol de la Corbella Ripalda 20, baixos, València // Centre Social Bar Terra Baró de Sant Petri 9, València // Taberna l'Esparracat C. Felip Munné 18, Esparraguera

escriu als i les preses polítiques catalanes

* Marina Bernadó 353 922. Maison d'Arrêt de Fleury Merogis (femmes). 8, Avenue des Peupliers. 91700 SAINTE GENEVIEVE DES BOIS Cedex. PARIS
* Dolores López Resines. CP Brieva. Apartat 205. 05194 Brieva, Avila
* Diego Sánchez Euriñ. Camarera de Martorell a Capellades, km 23 08635 Sant Esteve Sesrovires
* Joaquín Garcés Vilacampà. CP Castellón, Ctra. d'Alcora, km-10, 12006 Castelló de la Plana
* Laura Riera Valenciano. Centre Penitenciari de Dones Wad Ras, Carrer Doctor Trueta 76-88. 08006 Barcelona
* Rafael Tomás i Gaspar. Camarera de Martorell a Capellades, km 23 08635 Sant Esteve Sesrovires
* Zigor Larredonda Muñoz. Prisión Provincial de Albacete. Ctra de Ayora Km 72. Aptado Correo 70. 02071 Albacete.

Delegacions de diferents pobles indígenes acudiren a la cimera de Perú

La Cimera dels Pobles al Perú

MÓNICA VARGAS / DAVID LLISTAR*
LIMA

En la dialèctica plantejada pels moviments socials a les imatges públiques del poder mundial (cimeres del G8, reunions de l'OMC, BM o FMI, les cimeres dels presidents europeus, nord-americans, asiàtics,...), sorgeixen des de 2004 les denominades Cimeres dels Pobles. Potser la novetat és que neixen en un marc geopolític birregional, que articula l'Amèrica Llatina i Europa. D'aquesta manera, pobles, camperols, habitants de les grans ciutats, indígenes, dones d'ambdós continents alcen les seves veus enfront de ministres, empresaris, oligarques, funcionaris de bancs del seu desenvolupament.

Però les cimeres oficials i alternatives no són més que moments visibles de processos polítics paral·lels antagonics. El procés que esclata cada dos anys en un Cimera dels Pobles, està impulsat per una constel·lació d'organitzacions polítiques europees i llatinoamericanes, siguin de caràcter ecologista, indígena, de drets humans, de solidaritat, feminista, de migrants, i altres, que s'ha

denominat Enlazando Alternativas (www.enlazandoalternativas.org). El seu leit motiv és una integració entre la Unió Europea (UE) i l'Amèrica Llatina i el Carib (ALC) comple-

“El resultat va ser una Cimera dels Pobles reeixida si la valorem en assistència, amb més de 8.000 persones”

tament alternativa a l'actual, que es caracteritza pel saqueig de les transnacionals europees dels recursos llatinoamericans, per l'anticooperació europea i per la diàspora de milers de llatinoamericans a ciutats europees. Enlazando Alternativas se centra a instruir i denun-

ciar, al costat del Tribunal Permanent dels Pobles (TPP), les corporacions de capital europeu per les seves violacions a l'Amèrica Llatina. Destaquen les subxarxes d'afectats i activistes que operen a la Unió Fenosa, el BBVA o Repsol. És l'espai per reunir organitzacions d'afectats i grups europeus que lluiten per la justícia social i ambiental, per poder aixecar així estratègies de resistència transnacionals des dels pobles. També intenta fer visible els principals instruments de la present arquitectura institucional internacional que habiliten aquest saqueig, i en particular els cridats Acords d'Associació entre la UE i diferents subregions llatinoamericanes, i el Centre Internacional d'Arranjaments de Diferències sobre Inversions (CIADI). Diferents grups de treball s'ocupen de tot això.

La cimera de Lima

Ara bé, què ha succeït en la Cimera dels Pobles celebrada a Lima fa uns dies? Com sempre, es requeria dedicació, una mica de diners, i evitar les dificultats de governs incòmo-

des amb la construcció política dels moviments socials. També era necessari que cultures polítiques molt diferents aprenguessin a treballar transnacionalment. Tot un repte.

“Actors socials i polítics peruans, tals com els moviments indígenes, obrers - urbans, estudiants i tants d'altres hi han pogut confluïr”

El resultat va ser una Cimera dels Pobles reeixida si la valorem en assistència (8.000 persones), en nombre i amplitud temàtica de tallers autogestionats (més de 100), o en la repercussió mediàtica al Perú. Simultàniament, la cimera ha constituït un

espai en el qual els actors socials i polítics peruans de la societat civil, tals com els moviments indígenes, obrers - urbans, estudiants i tants d'altres que han pogut confluïr.

Una valoració menys positiva en considerar la reacció del Govern d'Alán García, del partit Alianza Popular Revolucionaria Americana (APRA). A pesar de formar part de la família socialista, s'ha comportat com qualsevol altre govern ultraliberal, l'esforç prioritari del qual és atreure les inversions estrangeres mitjançant la venda del país, especialment de la mineria, combinat amb fortes dosis de repressió de qualsevol resistència social mitjançant excuses antiterroristes, com il·lustren els casos de Cajamarca i Piura. No en va el Perú és una de les fites mundials dels conflictes ambientals de les grans explotacions mineres d'or, plata, coure, molibdè, etc.

* Membres de l'Observatori del Deute en la Globalització (ODG), han participat en l'organització de la Cimera dels Pobles.

Russafa i Campanar s'obrin a la creació

Dos festivals de portes obertes testimonien el bon moment de la creativitat artística valenciana

Hèctor Serra VALÈNCIA

La ciutat de València ja es porten dos caps de setmana consecutius gaudint de jornades de lliure entrada al món de la cultura, fet que és d'agrair. En el marc del Dia Internacional dels Museus, diumenge 18 de maig els dipòsits artístics de la ciutat van provocar un important pelegrinatge cultural gràcies a visites guiades, sessions de portes obertes i programació especial. Repartides per tota la metròpoli, les col·leccions han brillat per la seua heterogeneïtat: des de fotografies inèdites dels brigadistes internacionals que participaren a la Guerra Civil espanyola fins les troballes arqueològiques a la ciutat de Pompeia, sense deixar de banda altres corrents més moderns com la iconografia exposada a les tècniques digitals.

En qüestió de pocs dies, València ha decidit obrir-se de bat a bat i mostrar l'esplendor de la seua vida artística. A Russafa i Campanar s'han iniciat engrescadors projectes que persegueixen reivindicar la vitalitat dels espais i les expressions culturals. Els festivals Russafart i La Impròpia, celebrats el 23, 24 i 25 de maig, han aportat idees fresques i iniciatives pioneres en el terreny de la divulgació artística. Seguint l'exemple de ciutats com Barcelona, París o Madrid, aquests esdeveniments s'acosten a l'art actual des d'una nova definició de l'espai i aprofitant les potencialitats de la xarxa social i reivindicativa dels barris.

Russafa amb vistes a l'art

Durant tres dies, 69 artistes professionals de Russafa, entre pintors, escultors, fotògrafs i videoartistes, han obert les portes dels seus tallers al públic. S'ha confeccionat un circuit compost per 22 tallers i vuit espais diferents. El resultat de tot plegat ha estat el d'un gran museu, íntim i personal, situat vora els carrers pels quals cada dia concorreiem i reflexionem. Veïns i curiosos han sigut testimonis d'una manifestació artística que vol descobrir allò que esdevé rere les parets del barri i mostrar l'existència d'un col·lectiu latent d'individus que s'expressen a través de la creació.

Per als organitzadors, els objectius són diversos. "Volem crear una xarxa entre els artistes i donar visibilitat als tallers, que són espais privats i íntims que es converteixen en espais públics amb la intenció d'atraure el públic i fer-li visible el procés de creació

Estudi d'Antonio Gadea // FOTO:Col·lectiu Russafart

en el taller. També es tracta de fer visible la seua elevada presència a aquest barri emblemàtic, popular i cosmopolita que és Russafa i que és el vincle d'aquesta iniciativa". Russafart, d'aquesta manera, pretén convertir-se en cita immortalitzada de les agendes de programació cultural. Pels organitzadors, que han muntat el festival des del més absolut altruisme, aquesta primera edició ha estat força treballada: "El més complicat ha estat registrar a tots els que participen i encara s'ha quedat gend pent per a la propera edició. Tanmateix, el boca a boca, les amistats i la fàcil comunicació que permet estar a un barri d'aquestes característiques ho han fet possible".

Als ulls d'un vianant qualsevol, no sobta que aquest esdeveniment haja nascut al barri de Russafa. Situat al districte de l'Eixample, entre Ciutat Vella i Extramurs, aquest barri destaca pel seu esperit actiu i dinàmic. Des de fa temps, a Russafa conviuen nousvinguts de nombroses procedències que han dotat aquest espai urbà d'una multiculturalitat que ha propiciat un enriquiment mutu entre el veïnat. Passejant pels seus carrers, hom no deixa de sorprendre's per la diversitat d'olors que desprenen els seus comerços. Les botigues de menjar tradicional valencian s'entremesclen amb d'altres especialitats de les cuines xinesa, algeriana, equatòria o índia. Aquesta cohesió social contrasta amb molts altres racons d'una València apagada. És per això que els reptes del Russafart van molt més enllà: "Volem mantenir aquesta sinèrgia positiva entre els que viuen al barri com a comunitat que intercanvia experiències. Els artistes obrin

les portes dels seus tallers per convidar els seus veïns a descobrir com i on treballen, i també com una forma d'entendre el que significa tindre obertura d'esperit per acceptar la diversitat i fomentar-la. Els punts de trobada, a més a més, propicien també que altres qüestions relacionades amb el barri fluïsquen més fàcilment".

Ordint cultura a Campanar

Durant quatre dies, un altre dels barris emblemàtics de València, Campanar, ha donat el tret d'eixida d'una altra proposta atrevida i capdavantera. Es tracta de La Impròpia, l' Trobada de Cultura Oberta, un festival a la recerca de la connexió de dos parts d'un mateix món: la cultura lliure i la cultura tradicional. Els organitzadors expressen així la idea: "L'objectiu del festival és difondre i recollir la idea de la cultura oberta. Per ella, entenem totes aquelles obres i pràctiques culturals que o bé es distribueixen sota llicències lliures o senzillament pertanyen al domini públic, com les manifestacions de la cultura popular tradicional. Per tant, pretenem crear ponts entre aquestes dues tendències, anant un

poc més enllà de pel que ara, generalment, s'ha entès per cultura lliure".

El col·lectiu valencià La Xarito, al darrere de la iniciativa, ha fet possible una interessant barreja d'expressions culturals tradicionals com el cant d'albaes, els correfocs o els contes populars, amb formes de cultura lliure com una marató de cinema *copyleft* o un concert amb grups que compten amb llicències lliures, com ara Ovidi Twins, iX o Grande-Marlaska. En el mateix marc de La Impròpia, s'ha aprofitat per presentar l'EXGAE, una entitat que lluita per una altra forma de circulació de la cultura i per un ús més just i beneficiari dels recursos digitals. I durant les diferents taules rodones, s'ha fet sentir la veu de destacats personatges de la cultura catalana com el sociòleg Gil Manuel Hernández, el músic d'Al Tall Manolo Miralles o l'actor Marc Sempere.

Com en el cas de Russafa, el barri de Campanar també resulta un espai de contrastos òptim per aquest esdeveniment. "Campanar representa la barreja entre dues maneres de concebre la ciutat. D'una banda, el que és el poble tradicional de Campanar, que manté xarxes i formes de relació característiques dels pobles de l'Horta de la ciutat de València. D'altra, i als voltants, algunes de les empremtes que donen forma a noves àrees importants de la ciutat: el barri de Nou Campanar, el nou estadi de futbol del València, etc...", segons afirmen els organitzadors. Respecte a la continuïtat del projecte, les notícies són esperançadores per a la vida cultural de València: "Volem mantenir l'esperit nòmada, iniciant un itinerari que ens porte cada any a un barri diferent de la ciutat".

Estudi Mini Monstre // FOTO:Col·lectiu Russafart

La poesia al carrer

Jordi Garrigós BARCELONA

L'edició del Barcelona Poesia d'enguany ha comptat amb una novetat molt especial. El dibuixant Juanjo Sàez ha convertit en còmic diverses propostes d'alguns dels poetes catalans més destacats. Cal destacar la presència de Cristina Peri Rossi, Anna Aguliar-Amat o Enric Casasses que durant tota la setmana passada han vist com Sàez dibuixava en format modern un dels seus poemes que s'ha exposat al metro de Barcelona. Cal destacar la feina d'aquest dibuixant de culte i prestigi internacional que és un dels referents moderns del cartellisme, amb participació a campanyes publicitàries com les del Doctor Musio o el Festival Internacional de Benicàssim. A més, les planes del *Rock de Lux*, *El Periódico* o *La Vanguardia* són alguns dels testimonis del seu treball. La selecció d'aquests còmics poemes els ha fet Gabriel Pan-

yella, que ha escollit diverses temàtiques que van des del plaer fins a l'amor passant pel desig.

Aquesta nova edició del Barcelona Poesia ha servit per homenatjar alguns dels grans de les lletres catalanes quan es compleixen diverses efemèrides, és el cas dels cents anys del naixement de Mercè Rodoreda, (veure monogràfic de L'ACCENT), els deu de la mort de Maria Mercè Marçal o els quinze de la de Vicent Andrés Estellés. Durant la setmana del 14 al 21 de maig, s'han fet fins a un centenar

d'actes arreu de la ciutat, destacant, per exemple un Festival Internacional de Poesia, una nova edició dels Jocs Florals o diversos temes que conflueixen en la poesia, és el cas dels Glossadors, però també de la dansa, la música, el teatre o l'audiovisual.

MONOGRÀFIC

"I aquella noia plena d'ira, que volia agafar un tren, que volia fugir i baixar les escales d'amagat i precipitadament, es fonia. Se l'enduïa com a les bruixes el fum. Sortia per una xemeneia imaginària, el vent la prenia i la desfeia fins a no deixar-ne res. Arraulida hi

havia una noia sense espines, sense exabruptes, una noia que es quedava, ignorant que tirànicament l'empresonaven quatre parets i un sostre de tendresa".

Mercè Rodoreda, "Felicitat", *Vint-i-dos contes*

Mercè Rodoreda: l'existència feta literatura

Aurora Mora TORRENT

Mercè Rodoreda (Barcelona, 1908 - Girona, 1983), va ser, en paraules de Carme Arnau, "una autodidacta dotada d'una gran intuïció i intel·ligència. D'una gran personalitat". Reconeguda i valorada, arran de la seua mort, com una novel·lista i contista excel·lent, aquesta excel·lència no ha fet més que confirmar-se i, sobretot, universalitzar-se, com ho demostra la traducció de la seua obra a vint-i-set idiomes i, també, l'adaptació teatral i fins i tot musical de la seua producció.

A més a més, darrerament ha eixit a la llum la seua vessant poètica, gènere que Mercè Rodoreda va conrear especialment durant la dècada dels quaranta i cinquanta i del que després s'allunyaria cap a la narrativa. Així, l'any 2003, l'editorial Angle va publicar *Agonia de llum*, una compilació de la producció poètica de Mercè Rodoreda, a càrrec d'Abraham Mohino. Un centenar de sonets, gairebé tots inèdits, van ser inclosos en aquest acurat volum que demostra que la qualitat de l'obra poètica de l'autora catalana és similar a la de la narrativa. Dividit en cinc parts, quatre cançons i amb reproduccions a tot color de 31 pintures (una altra faceta desconeguda de l'escriptora); el contingut d'*Agonia de llum* es completa amb el pròleg de Joaquim Molas i l'epistolari que van mantenir Mercè Rodoreda i Josep Carner.

La biografia i l'obra de Rodoreda estan profundament lligades als esdeveniments culturals i polítics de la seua època. Filla única d'un dependent d'una armeria i d'una mestressa de casa, el seu destí semblava el matrimoni, que va arribar quan tenia vint anys. Però la vida de casada despertà en la jove un desig cada vegada més fort d'independència, d'escriure, de tenir un ofici. En definitiva, l'habitació pròpia de la que ens parlava una altra gran entre les grans: Virginia Woolf, a qui Mercè Rodoreda admirava. Així, cada dia torna una estona a la casa materna, on es tanca a escriure al colomar (un colomar de color blau, com el de *La plaça del Diamant*). Mentrestant, és proclamada la II República.

República, guerra i exili

Entre el 1933 i el 1934, fa periodisme polític. Escriu a la revista catalanista *Clarisme*, defensora de les noves normes fabrianes i partidària d'un debat profund sobre els límits de l'autogovern. Amb el director de la publicació, Delfí Dalmau, signa el volum *Polèmica* (1934). El mateix any publica dues novel·les, *Del que hom no pot fugir* i *Un dia en la vida d'un home*, que s'han de sumar a la primerenca *Sóc una dona honrada*?

Les portes se li obren i el 1935 comença a publicar contes a la pàgina infantil de *La Publicitat*, "Una estona amb els infants", així com a d'altres reconegudes capçaleres de la premsa en català: *La Revista*, *La Veu de Catalunya*, *Mirador*.

El 1936 publica *Crim*. Eixe mateix any, comença la Guerra Civil, que suposa l'inici del seu veritable jo narrador, el d'*Aloma*. Una novel·la d'inspiració autobiogràfica amb la qual guanyà el Premi Crexells i que, no obstant, va refer radicalment trenta anys més tard.

Segons Mercè Ibarz (Universitat Pompeu Fabra), "la versió que avui coneixem (1969) és una amputació sense contemplacions de detalls i gent de l'època (...). Amb la censura de la seua joventut, l'autora sembla advertir que aquella època de preguerra contenia, al costat de la llavor de la revolució, l'espurna persistent de la condemna de la llibertat personal i de la destrucció de la moral lliure que el cas de Rodoreda, en tant que dona, exemplifica prou bé. La censura que va patir pels seus amors extramatrimonials amb Armand Obiols. Poques vegades un escriptor està tan disposat a mutilar el record i la creació (la primera Aloma tenia unes virtuts que l'autora anihila) per tal de rescatar el patètic."

La reescriptura d'*Aloma* ha estat interpretada com un dels fruits de l'exili i, amb ella, tota la seua obra posterior. És lògic, tenint en compte que hi va estar

exiliada des de finals dels anys 30 fins a meitat dels anys 70. De fet, la novel·la que li va donar fama, *La plaça del Diamant* (1962), que aparentment no té res a veure amb l'exili, perquè Colometa forma part, justament, de la massa anònima que no es va exiliar, va ser, en realitat, resultat de les experiències vitals, intel·lectuals, polítiques i d'aprenentatge literari que Mercè Rodoreda va fer pas a pas. Primer a l'Estat francès i després a Suïssa, a Ginebra.

En els seus contes, i després en les seues obres últimes: *Viatges i flors* (1980), *Quanta, quanta guerra...* (1980), *La mort i la primavera* (1986), apareix un ventall extraordinari d'exiliats, soldats i gent

desprotegida que troben expressió en terra de ningú. Rodoreda utilitza molt la primera persona, el monòleg en particular, però és potser en els contes on aquesta fórmula confessional i discursiva és més profusa, expressió inaturable d'aquests personatges desvalguts que gosen parlar. Els seus tres reculls van ser publicats el 1958 (*Vint-i-dos contes*), el 1967 (*La meua Cristina i altres contes*) i el 1978 (*Semblava de seda i altres contes*). Des d'on parlen els protagonistes? Des del seu país d'origen? Des d'on l'autora els donà veu: Bordeus, París, Ginebra? Des de terra, més aviat, de ningú. I és que l'exili, travessa tota l'obra rodorediana i l'omple de sentit.

La plaça del Diamant dona nom a la novel·la més coneguda de Rodoreda

2008: Any Rodoreda

En el centenari del seu naixement, la fundació que porta el seu nom, l'Institut Ramon Llull, la Institució de les Lletres Catalanes i la Universitat de Girona (a través de la Càtedra Maria Àngels Anglada) han organitzat l'Any Rodoreda per tal de conèixer Mercè Rodoreda i la seua obra, a més de, òbviament, retre-li un homenatge pòstum, al qual L'ACCENT s'ha volgut sumar.

Amb motiu d'aquesta efemèride, s'han projectat una multitud d'actes, entre conferències, espectacles, lectures públiques, exposicions, actes acadèmics així com la creació d'espais (inclouent una sèrie de rutes literàries) que ens aprofiten la figura de l'escriptora catalana més

internacional. No en va es realitzaran jornades i congressos a distints llocs d'Europa i Amèrica del Nord, com Pisa, París, Madrid o Nova York.

Trobareu tota la programació detallada a la plana web de l'Any Rodoreda: www.anyrodoreda.cat

Iniciatives blockcaires

Junt als actes oficials, hem de tenir en compte també certes iniciatives blockcaires que s'han fet des de l'univers blockcaire. Així, per exemple, el bloc de l'escriptor Jesús M. Tibau, *Tens un racó dalt del món*,

proposà, el passat mes de febrer, tres jocs literaris (amb premis inclosos) dedicats a Mercè Rodoreda, que van tenir un gran èxit. En el 42è joc literari, que comptava amb la complicitat d'una seixantena de blocs de la catòsfera literària, Tibau va repartir 16 fragments autèntics de la plaça del diamant, i 44 falsos de la seua pròpia creació; consistint el joc en trobar un mínim de sis fragments autèntics. Cada concursant comptava amb dues oportunitats i l'opció d'emportar-se una col·lecció de llibres de l'autora. El següent, que era prou més senzill, consistia en què els concursants enviaren quatre verbs i quatre adjectius que definiren Colometa, la protagonista de la més famosa novel·la de Mercè Rodoreda, un joc en el qual van acabar participant fins i tot alumnes de batxillerat, i l'últim joc del mes de febrer, el 44è, va ser de tipus creatiu. Així, una anotació de Tibau que tenia com a títol "La nova companyia d'oficina desperta expectació", que feia referència a l'arribada d'una fotocopiadora, s'havia de refer intentar imitar com l'hauria escrit Mercè Rodoreda. Sens dubte, una bonica manera de mantenir l'obra d'aquesta escriptora viva.

La ressenya de la quinzena: *The Sun And The Neon Light* Salt qualitatiu de Booka Shade

Aurora Mora TORRENT

Ja queda poc perquè puguem gaudir del nou treball en llarg del projecte Booka Shade, després d'aquell meravellós magatzem de hits que va ser *Movements*. Aquest duo, integrat pels alemanys Walter Meziger i Arno Kammermeier, ha publicat el seu nou àlbum en el segell del que són pilars fonamentals, al costat de M.A.N.D.Y. i DJ T, és a dir, el gran label alemany Get Physical. La veritat és que altra opció diferent hagués estat, com a poc, cridanera.

Es nota, en aquest nou treball, anomenat *The Sun And The Neon Light*, un gran salt qualitatiu respecte als seus anteriors treballs. Primer cal dir que és una obra de pura poesia, un quadre sonor ple de matisos i amb un nexa comú, ja expressat des del títol: els contrastos entre la vida diürna i la nocturna.

Ens trobem davant uns sons més treballats, allunyant-se del convencional per entrar en terrenys pantanosos, però arribant a una qualitat impressionant, amb una major profusió d'elements analògics, i atorgant-li una major importància a la part vocal, i una mirada més madura, sense sortir dels conceptes musicals que aquest projecte ha estimat des dels seus inicis.

Un àlbum que no cansa en cap moment i que escoltar-ho es converteix en un autèntic plaer, especialment a causa del fet que cap dels talls se sembla a l'anterior i cadascun d'ells conforma una peça independent en una joia d'orfebreria sonora, una mica denotat per una multitud d'influències, perfectament enfilades al llarg del disc.

Podem veure com ha influït el synth pop al més pur estil Depeche Mode, en temes tan

meravellosos com "Dusty Boots" o "Psychameleon", o girant cap a la seua vena més sintètica i desenfadada, homenatjant el so de gent com Visage, en temes com "Redemption".

També s'introdueixen pels terrenys de l'electro pop més sofisticat, amb tocs que recorren el Primary Scream o Happy Mondays, en temes com "Sol City" o "Sweet Lies", o en el genial i deliciós "Karma Car", que també guarda cert regust als melòdics sons de gent com Air, i fins i tot un deliciós toc als de Border Community; inclòs s'atreveixen amb el costat més exploratori i evocador dels sons més poppys, en la deliciosa peça final: "You Don't Know What You Mean To Em" (J's Lullaby), que ens recorda enormement a uns inspirats Sigur Ros.

No abandonen els sons més estrictament electrònics, com amb l'inici impressionant a través del genial "Outskirts", una peça àcida d'ambient house, molt a l'estil dels acid heads britànics, com "808 State" o "A Guy Called Gerald", o en el tema que li segueix, "Duke", un trac que recorda al techno explo-

ratori i psicodèlic dels ja extints Orbital.

I, òbviament, tampoc s'obliden de dirigir la seua mirada cap a la pista de ball, i això ho fan, d'una manera sublim, gràcies a talls com "Control Em", on es denota l'enorme influència del high energy, el so Munich i els ensenyaments del mestre Moroder, el divertit "Charlotte", gran tema de synth pop amb uns desenfadats tocs d'italo disc o en "Planetary", on uns breaks àcids ens recorden el so de gent com The Chemical Brothers o The

Crystal Method.

No obstant això, també tenen temps per a sorprendre'ns amb peces més personals, com "Comacabana", un tema que es mou entre l'ambient més experimental i el trip hop més malaltís, bevent d'un coctel conformat pels sorolls de gent com Howie B o Matthew Herbert i l'estil tan particular de les estrelles de Warp, com és el cas de Boards Of Canada.

Però, sens dubte, el seu moment més bizzarro és el que ve de la mà del tema que dona títol a l'LP. En "The Sun And The Neon Light", els Booka ens regalen una magnífica peça orquestral i de tints èpics que no deixa indiferent ningú.

Un disc excel·lent, el llançament del qual està previst el proper 27 de maig.

Fitxa tècnica

Títol: *The sun and the neon night*
Artista: Booka Shade
Discogràfica: Get Physical
Any d'edició: 2008

Història

L'estigma del RCD Espanyol

Pau Tobar VALÈNCIA

És un clixé a casa nostra relacionar futbol i identitats. En efecte, l'esport majoritari té, com qualsevol fenomen de masses, un component polític ben important que es visualitza entre altres coses en els símbols i actituds de les diferents aficions. Malgrat tot, seria una errada generalitzar. Molt sovint, la política s'ha involucrat en el futbol conscientment, sense ser compartida necessàriament per la majoria del públic. De tots i totes és ben coneguda la tendència del feixisme a utilitzar les grades com a espai on captar militància i ataveu de les seues posicions. En el cas de l'espanyolisme resulta evident la seua presència a les grades de Mestalla, el Martínez Valero, Son Moix, o Montjuïc. En el cas dels "pericos", però, sorprèn la rapidesa amb la qual la ultradreta s'hi infiltrà.

El 1900 es creà l'Espanyol, com a contrapunt a un Futbol Club Barcelona format originalment per jugadors de fora de l'Estat. Aviat, però, començà la identificació dels sectors espanyolistes i monàrquics amb el club blanc-i-blau, mentre que els catalanistes i republicans solien simpatitzar amb el Barça. Des de llavors, segons Ucelay-Da Cal, l'embrionària extrema dreta de Barcelona (formada fonamentalment per militars), començà a fer proselitisme entre els "pericos", i aconseguí formar en l'afició un

"nucli dur" que, de la mà de policies, funcionaris menors i militars, s'enfrontaven a les Rambles a qualsevol demostració nacionalista. Com a corollari d'aquest procés es fundà el 1923 la Peña Deportiva Ibérica.

Aquest grup d'aficionats de l'Espanyol es formà a redós de la dictadura de Primo de Rivera, amb l'objectiu ben clar de defensar allò que per a ells representava el club "en la lluita política regional: l'afirmació dels principis d'unitat nacional (...)". Per a ells el Barça tenia "matís antiespanyol i separatista i desviava al marge de l'acció esportiva, el sentiment nacional de les masses". Els incidents violents entre ambdues aficions eren habituals tant al carrer com a les grades. La Peña estava formada per un con-

glomerat heterogeni d'espanyolistes, entre els quals destacaven funcionaris, metges, advocats, estudiants, militants dels Sindicats Lliures, i oficials de l'exèrcit. Comptava amb centenars de membres de Barcelona i comarques, que canalitzaven així el seu espanyolisme, atesa la manca de referents polítics consistents a la Ciutat Comtal.

De fet, des de 1925 la Peña Ibérica, tindrà un discurs cada vegada més polític difós a través de les seues publicacions *La lucha deportiva* i *La verdad deportiva*. Trobem en les seues pàgines proclames com ara "La Peña Ibérica és el jovent català netament espanyolista i que no entén cap altre significat que no siga treballar per tots els mitjans al seu abast perquè en tots els sectors socials es respire el més fervent amor a Espanya; i per això als seus components se'ls pot qualificar com a nacionalistes espanyols". Als anys 1930 la Peña fou pedra del feixisme i, de fet, entre els seus fundadors trobem a Josep Maria Poblador, impulsor de les JONS al Principat.

Certament, el tòpic espanyolista que han heretat els "pericos" és cada vegada més això, un tòpic. Tanmateix, a les seues grades continuen existint avui elements d'ultradreta organitzats. Tant de bo, els blanc-i-blaus aconseguisquen aviat eliminar definitivament el seu estigma.

Nota: Els extractes de les publicacions de la Peña Ibérica estan traduïts del castellà

Agenda

>> Encetem la quinzena amb les Jornades Antifeixistes que ha organitzat Antifeixistes de l'Horta per als dies 13 i 14 de maig. El dimarts hi haurà la xerrada: "Feixisme històric" a càrrec de Júlia Moro (membre de l'Ateneu Popular) i el dimecres hi haurà debat obert amb el títol "Què fer avui?". A la Facultat de Geografia i Història a les 19h, a l'aula F.

>> El divendres 16 tindrem ocasió de debatre sobre el maig del 68 a La Torna (19:30h), amb una taula rodona organitzada per En Lluita que comptarà amb historiadors i activistes de l'època.

>> Els dies 16, 17 i 18 de maig, a Alcoi, hi haurà la Fira del Llibre i l'edició autònoma. A la placeta de les Eres hi haurà les parades de material el dissabte i també podreu assistir a presentacions i taules rodones.

>> El 18 de maig hi haurà una manifestació a Amposta (12h) en contra dels transvasaments.

>> També el 18 de maig hi haurà una caminada contra l'autovia interparal de Gallecs. Lloc de trobada: ermita romànica de Gallecs, a les 11 hores. Municipi de Mollet del Vallès. Gallecs està a dos kilòmetres del nucli urbà de Mollet, al nord.

>> Com ja és tradició per aquestes dates, la Brigada Catalana Venceremos organitza un acte de solidaritat amb la Revolució Cubana el proper 24 de maig a Vilafranca del Penedès. A les 19h hi haurà xerrada amb el cònsol general de Cuba i Aquil·les Rubio, membre de la Brigada. Després sopar i festa, al CPO, El Taller

>> El dissabte 24 hi ha una Botifarrada popular a l'especulació. Serà el primer plat d'una jornada farcida d'actes en contra del Pla Caufec: a les 18h (plç. de l'Ajuntament) eixirà una manifestació; a les 22h hi haurà correfoc al Casal Robert Brillas i a les 23h, concert.

>> El Col·lectiu Ovidi Montllor ha organitzat el cicle de concerts La Collita del '07. A principis de mes ja se'n feu el primer; les següents cites seran el dia 15, amb Feliu Ventura, Oscar Briz i Rapsodes i el dia 22 amb Rafa Xambó, Eva Dénia i el Botifarra. Tots els concerts debades a la terrassa Lumière d'Alboraia (20h).

>> La CAJEL ha organitzat una sèrie de marxes per diferents paratges dels Països Catalans. Entre altres, el dia 17 de maig hi haurà la caminada per la Vall de Perputxent, organitzada per l'Assemblea de Joves del mateix nom. Eixirà a les 11:30 de l'Ateneu Popular Arrels de Beniarriés i a les 14 hi haurà dinar.

>> Els dies 23 i 24 de maig el casal Jaume I de Carlet organitza els Premis Jaume I. El 23 hi haurà una xerrada sobre la Franja de Ponent i, l'endemà, la presentació del darrer llibre del Jonc de Manuel de Pedrolo i el lliurament dels premis.

>> Continuant la iniciativa del Grup de Suport als Presos de l'Horta, el proper dissabte 31 tindrà hi haurà una marxa a la Presó de Castelló, organitzada pel col·lectiu homònim de la Plana. A aquesta presó hi ha el pres anarquista Joaquín Garcés i presos polítics del col·lectiu basc i del GRAPO. La marxa eixirà de l'estació de RENFE a les 12h i hi haurà concert a les portes de la presó. No cal dir-ho, però l'assistència és obligatòria!

Del 27 de maig al 9 de juny

envieu-nos les vostres convocatòries a
AGENDA@LACCENT.CAT

"Les xicotetes accions poden desenvolupar grans canvis"

HÈCTOR SERRA ALDAIA

Com t'ha influït els quatre anys que han passat des del teu primer disc?
El primer disc va ser la primera presa de contacte amb un estudi de gravació. Però també ha significat l'oportunitat de veure en primera persona el treball dels moviments socials. El fet que les persones et conten els conflictes que estan patint i fa veure les coses de manera diferent, i això després queda plasmat en les cançons.

Per què Teoria del caos?

Teoria del caos és una metàfora de la lluita social. Aquesta llei anunciava: "Pot el bategar de les ales d'una papallona provocar un huracà en l'hemisferi sud?". És a dir, una xicoteta acció que passa en una punta del món pot desembocar en un gran canvi a l'altra punta? Doncs sí que pot passar, aquesta és la teoria. Les xicotetes accions a les quals no es dona importància poden desenvolupar grans canvis a llarg termini que no els veiem però van passant. És la percepció dels qui intentem prendre'ns les coses amb esperança malgrat els daltaixos de frustració que l'entorn ens provoca.

Musicalment, quins elements repeteixes de l'anterior treball i quins aportes de nous?

Repetim la mescla d'instruments de cambra amb la veu. I l'hem aprofundida. En aquest treball comptem amb el violí de Laura Navarro, que sempre ha estat present i és l'altre 50% d'aquest projecte. També hem comptat amb la col·laboració d'una orquestra de cambra de vint-i-tres músics i una veu. Bo, dues si incloquem el Ruper Ordorika...

Com ha anat per què Ruper Ordorika estiga també present al nou disc?

Doncs ens vam trobar fa dos anys en un cicle de cançó a Castelló de la Ribera. No ens coneixíem de res, però jo tenia una gran admiració per ell, fet que em va emplenar d'orgull compartir cartell. En una altra trobada a València li preguntí si es prestaria a col·laborar en el disc, i em va dir que sí, malgrat que estava molt ocupat. Vam trobar la fórmula per fer-ho. Va gravar la veu des del País Basc i ens la va enviar en un arxíu sonor.

Què és el que més admires de la discografia d'Ordorika?

Primer, l'ús que ha fet de l'euskera, una llengua tan complicada per adaptar a la música. Una llengua que parla poca gent però és molt familiar fa que el missatge arribe de manera molt més profunda. També destaca el seu compromís amb el conflicte basc. De fet, la can-

Pau Alabajos a l'estudi de gravació

çó del disc parla sobre això; és una denúncia a la criminalització del diàleg.

Tu que has viatjat força durant tot aquest temps, què et diu la gent sobre la teua música?

Et puc parlar a diferents nivells. És molt curiós quan parles amb la gent de cinquanta cap amunt. Els sembla increïble que estiga cantant a Raimon en aquests moments. Se sorprenen que gent jove encara reivindique el missatge que Raimon feu seu fa quaranta anys. Pel que fa a la gent jove, molts destaquen que a les cançons tracte els problemes que els afecten dia a dia. Avui, la gent està acostumada a estar envoltada de música totalment despolititzada i aseptica, per això sobta quan fas aquest tipus de cançó.

Quina és la teua opinió sobre la situació actual de la música d'autor als Països Catalans?

Crec que la cançó d'autor està en un moment molt dolç. Es produeix un relleu generacional molt important. Supose que la porta l'ha obert Feliu Ventura en el moment que Llach li va donar el testimoni. I darrere d'ell hi ha gent que està fent-ho molt bé. Hi ha moltes propostes noves que estan cohesionades a través de projectes com el Col·lectiu Cançó, que uneix les reivindicacions d'un espai per a eixe tipus de música. Si bé és cert que els '70 van ser l'època d'eclosió en què Ovidi, Llach o Raimon gaudien d'èxit de públic absolut, també hem de tindre en compte que aquest temps la cançó anava acompanyada de la lluita per la llibertat. Ara, en aquests moments, no tenim eixe èxit de públic,

perquè el ventall de diferenciació cultural s'ha fet més evident en ràdios i televisions, però hi ha molta gent militant que dedica molt temps.

Quina qualificació et mereix la política musical i cultural del Govern valencià?

Nul·la i, fins i tot, bel·ligerant. Trinidad Miró, consellera de Cultura i alcoiana, va ser la mateixa que va dir que deu anys eren massa pocs com per fer un homenatge a Ovidi Montllor deu anys després de la seua mort. A partir d'açò, tota la resta són un seguit de despropòsits del mateix nivell. L'Institut Valencià de la Música intenta fer alguna cosa, però mai té pressupost. No hi ha voluntat de crear un circuit musical, com sí el té el teatre. Per això, el COM (Col·lectiu Ovidi Montllor) reivindica l'aposta per la música en valencià. Avui hi ha gent que fa cançó d'autor, folk, funk, rap, ska... El ventall és molt ampli.

Què t'ha proporcionat ser secretari del COM?

Bàsicament és posar les mans en fari-na. Tinc una visió més realista de la situació. A nivell municipal, tot gira al voltant de les sinèrgies que hi ha entre ateneus, associacions, col·lectius... A nivell d'institucions, m'ha donat l'oportunitat de parlar amb l'SGAE i veure com no hi ha voluntat d'elaborar cap ajuda a la música en valencià. Els vam demanar els documents per fer el registre d'obres en valencià i ens van dir que ja ho demanarien a Catalunya. RTVV segueix sense fomentar les obres musicals, passen completament. Però no tot és negatiu. El COM m'ha suposat treballar colze a colze amb gent com Rafa Xambó, Manolo Miralles, Miquel Gil... Són gent d'una altra generació i aprens molt.

Com es presenta el futur? Haurem d'esperar quatre anys més per al proper disc?

No, el que passa és que l'opera prima és la més complicada de fer i la que et comença a moure. A més, cal sempre un temps d'autogestió per finançar el següent projecte. Ara mateix seguim traient noves cançons i implicant-nos en molts festivals del nostre territori.

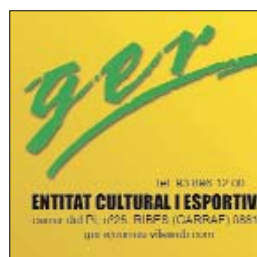
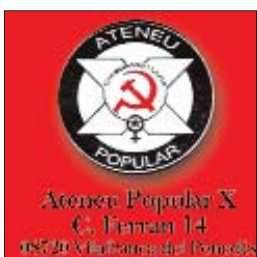
Què és més important per a tu: una bona discografia o la regularitat dels concerts?

Quan tu et poses a fer cançons, les fas per a tu, però també creus que poden tindre una incidència en altres persones. Per a aquest tipus de música, on el missatge té una presència tan forta, realitzar concerts és el més important. És la sublimació de poder parlar cara a cara amb l'espectador, que és el teu interlocutor màxim. Els discs, en canvi, passen per molts filtres. El més important és reivindicar la música en directe i guanyar-nos el carrer, que és on ha d'estar la cultura.

Entrevista a Pau Alabajos, cantautor i secretari del COM

El cantautor torrentí Pau Alabajos, col·laborador de L'ACCENT, presenta aquests dies el seu nou material. Teoria del caos és un disc on es conjuguen els seus sentiments, les seues reivindicacions i les seues manies. Però sobretot és un treball que mostra la maduresa d'un músic que mai ha deixat de treballar per la dignificació de la música en català al País Valencià. Secretari del COM (Col·lectiu Ovidi Montllor de Músics i Cantants en Valencià), Alabajos s'ha convertit en veu i ànima de les lluites dels músics valencians. Entre els clams, hi ha la batalla contra el silenci mediàtic de la música en valencià o la professionalització d'un circuit de música que aposte per totes les iniciatives que s'han donat a conèixer els darrers anys a casa nostra. Hem parlat amb ell perquè ens capbusse en algunes qüestions del seu nou disc i en la més roent actualitat musical valenciana.

ENTREVISTA

LA REMATADA

Les (noves) estratègies de control i repressió

ARNAU MALLOL BARCELONA

"Detinguts diversos membres d'un grup antisistema, acusats de col·locar artefactes explosius...", "els joves detinguts denuncien tortures...", "la fiscalia demana 10 anys de presó pels antisistema...", anys enrere aquests titulars eren força recurrents a la premsa de casa nostra. D'ençà de la fi de l'era Valdecasas, l'arribada (de nou) del PSOE al Govern espanyol i el desplegament dels Mossos d'Esquadra, les estratègies i pràctiques repressives han canviat, s'han tornat més subtils i, en els fons, més efectives.

Les paraules claus d'aquesta era repressiva són: retallada de llibertats, criminalització, seguretat, por i, sobretot, subtilesa. Després de les dures onades repressives dels anys 90 i principis del 2000, els elits institucionals van decidir canviar l'estratègia, i han apostat per nous mètodes que suposin atacar als lluitadors, però evitant que això comporti un efecte bumerang, és a dir, comporti un moviment solidari fort. Les identificacions al mig del carrer, els desplegaments desproporcionats d'agents antiavalots i les detencions fugaç (aquelles que duren poques hores), per posar alguns exemples, ajuden a marcar a aquelles persones que lluiten per transformar el nostre país, ajuden a diferenciar les persones "bones i obedients" de les "dolentes i rebels" que s'han de controlar. Les operacions antiterroristes i la presó han estat substituïdes per la imposició de penes multa, que suposen el tensionat debat de pagar o entrar a presó; per l'allargament desmesurat dels processos judicials, que provoquen una aturada de la feina quotidiana dels moviments rupturistes; per les detencions fugaç i les greus acusacions inicials de presó que posteriorment són reduïdes a falta (que no comporten presó), fent que la solidaritat inicial disminueixi.

Però la característica principal d'aquesta era repressiva és la subtilesa, que per alguns es defineix com el famós "talante" de Zapatero, i, per d'altres, com "el actuar para que se consiga el efecto sin que se note el cuidado" del Conde Duque de Olivares.